

DÜŞE GELİNCE

YENİDOĞU OKULLARI | BAŞAKŞEHİR KAMPÜSÜ

Öğrenciliğin Yaşayan Tarafı

Öğrenme insanla birlikte doğar ve insanla birlikte ölür. Hayatta her şey öğrenilmek, düşünölmek ve akledilmek üzere var olmuştur. Dünyaya gözümüzü açtığımızdan bu yana bir şeyleri öğrenme çabasındayız.

İnsanların içinde durmadan akan bir nehirdir öğrencilik. Bu nehir asla kurumaz. Peygamber efendimiz “İlim Çin’de de olsa alın.” demiştir. Kuran’da da birçok defa Allah “Siz akletmez misiniz?” diye buyurmuştur. İnsan, akletmesi için yaratılmıştır. Bunun için de hayata önem verilmelidir. Ene’li olmayan tek şey öğrenmektir. Bunun zamanı ve mekanı olmaz. Allah, ilmi yalnızca isteyene verir. Bize her şey bir öğretmendir. Önemli olan bunlardan ders çıkarıp bir şeyler öğrenmektir. Öğrenmek, insanın zorunlu bir ihtiyacıdır, nefes almak gibi.

Öğrendikçe öğrenesi gelir insanın ve anlam kazanır her şey. Sokrates’in şu meşhur sözöyle bitirelim: “Bildiğim tek şey, hiçbir şey bilmediğimdir.”

Ahmet Semih GÜLLÜ - 9/B

21.Yüzyıl'ın Tutsakları

Teknoloji hayatımıza bir anda öyle bir dahil oldu ki hiçbirimiz farkında olmadan bağımlısı olduk. Uyuşturucu gibi bir şey aslında. Bağımlılık yapıyor, bırakamıyorsun. Bir sosyal medya hesabını kapatıyorsun ama diğer hesaplarını kullanmaya devam ediyorsun. Telefon hep elimizde oluyor, işimiz olmasa bile telefonun ekranını açıp boş ekrana öylece bakıyoruz. Geçmişten biri gelip bizim bu halimizi görse bize ne tepki vereceğini kestiremiyorum doğrusu.

Aslında biz teknoloji dediğimiz şeyi mantıklı ve yararı dokunacak şekilde kullandığımız zaman kötü değil aksine çok iyi bir şey oluyor ama maalesef ki bunu yapmak da gitgide zorlaşıyor. Geleceği düşünüyorum bazen ve acaba 21.yy' da biz bu şekildeyse ilerde nasıl olacağız, iyiye mi gideceğiz yoksa kötüye mi. Çok kafa yordüğüm bir konu aslında ama bir türlü aklıma bir cevap gelmiyor. Ne olacağını kestiremiyorum, her an her şey olabilir. İnsanlar o kadar garip varlıklar ki asla tam olarak insanları anlayabileceğimi sanmıyorum. Nasıldık nasıl olduk, garip geliyor doğrusu ve bu durumumuza çok üzülüyorum. Artık dışarı bile korka korka çıkıyoruz, güvenemiyoruz kimseye, kim ne yapar diye kestiremiyor, insanlara bir şey soramıyoruz.

Teknolojiden girdim konuya insanların durumlarıyla bitirdim konuyu. Konu çok geniş bir konu aslında anlat anlat bitmez. Umarım ki zaman kötüye giderken bir an da düzelir ve iyiye gitmeye başlar. Bunu yapacak olan da bizleriz tabii, iş tamamen biz de bitiyor.

Zeynep Sena BAŞAK - 11/A

Ayakkabılar

Ayakkabılar alırken ölüp bittiğimiz ama kullanırken pek de özenmediğimiz, yağmurda, çamurda kirlettiğimiz, bazen patlattığımız, yaptıklarımızın cefasını çeken en vefalı ama bizim en nankör olduğumuz aksesuarımız sanırım. Geçtiğimiz her yoldan bizimle geçerler, her gün köşe başında bulunan fırını daha görmeden tanır ve ona doğru götürürler, bir sürü anı taşır bir sürü anının üstüne basar geçerler bizimle beraber. Hedeflerimize ulaşmak için, sevdiğimize kavuşmak için, sevincimizden yerimizde duramazken, birinin mezarında otururken, birinin yardımına koşarken ki her anımızda her adımımızda, her adımımızda bastığımız yerin toprağını, taşını alırlar. Yanımızda yazmamızı gerektirmeyen her şeyi bizim için kaydeden bir günlük taşımak gibi. Bazen kimse anlamadığında o anlayabilir sizi anlatmanıza bile gerek kalmadan. Bazen kimse sizi anlamadığında anlatmanıza gerek kalmadan onlar anlayabilir sizi. Bir bakıma dost gibidirler, size daima gerçekleri söyleyen bir dost gibi çünkü onlar size yalan söylemeyi bilmez nede olsa her şeyi yaparken gördüler sizi, yalan söyleme ihtimalleri yoktur. Belki de bu yüzden insanlar ayakkabılarını çok değiştirirler gerçekleri daha az görmek için. Her şeye rağmen yanlış veya doğru her yolda bizimle beraber yürürler ayakkabılar. Bizim yüzümüzden patlarlar, çatlarlar, kirlenirler ama yılmadan biz bitirene kadar dostluklarına devam ederler.

Beyzanur EMİRHAN - 11/A

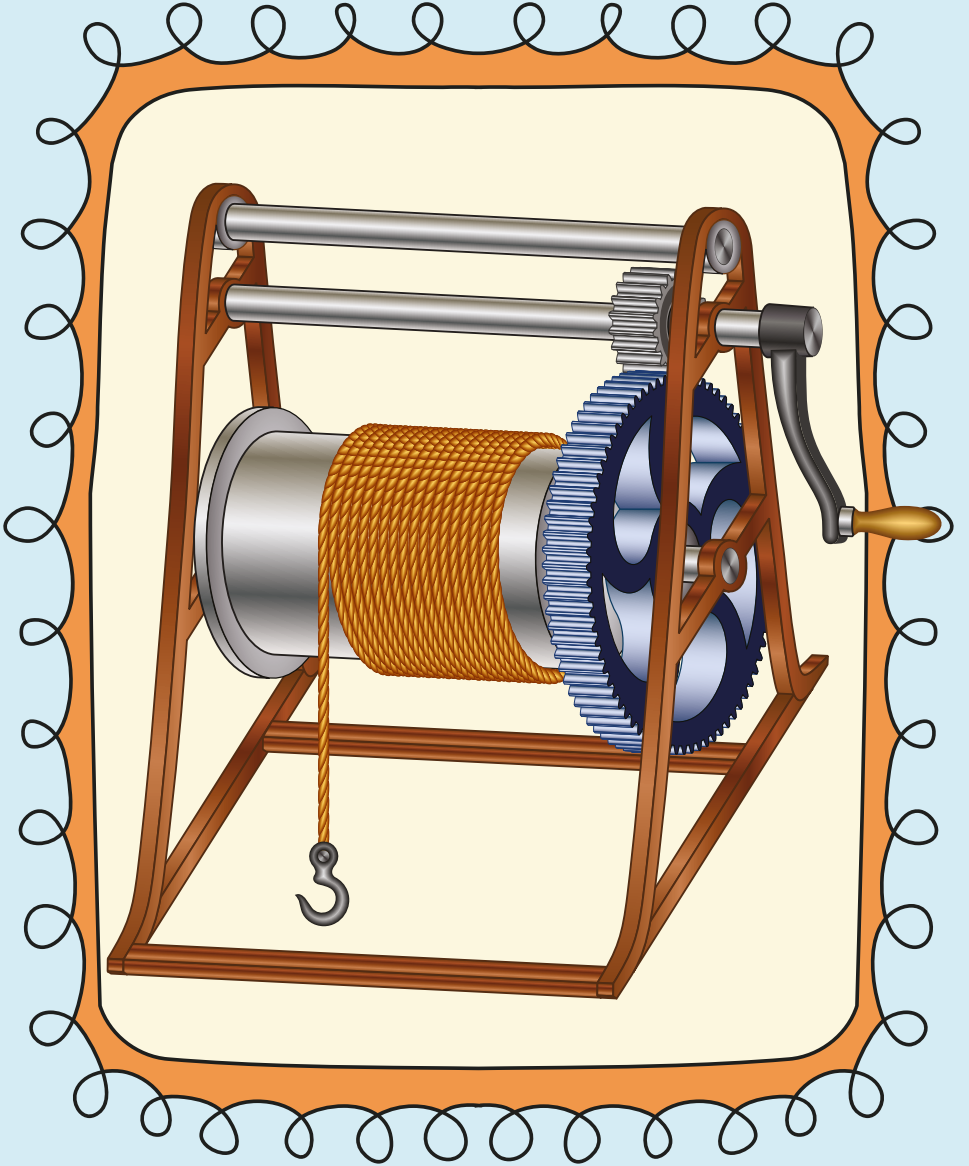
Bocurgat

Kadere inanırım çünkü bizim için en hayırlısını bilen tarafından yazılmıştır. Yazıma başlamadan önce derdim sadece edebi bir dille ödevimi yapmaktı lakin kader dedim ya, bu yazının kaderi de 4 yıldır tozlu bir rafta bugünü bekleyen bir karikatür ile kesişti. “Güzel Resimler” veya “Okumak” yazıp aratmak istemedim Google ‘a ve anneme sordum ödevimle ilgili ne yapabilirim diye. Bir anda BOCURGAT deyip kütüphanemize doğru yürüdü, neyin nesiydi bu bocurgat? Biz Bocurgatı (!) ararken elime rastgele 2014 basımlı bir dergi aldım ilk sayfayı açar açmaz tam da gönlümden geçen karikatürü bulmuştum. Hasan Aycın adında bir karikatüristin eseri idi. Ardından aradığımı bulmanın haklı sevinci ile anneme döndüm ve sordum neydi bu bocurgat diye? O da kader ile doğrudan ilişkili şu cevabı verdi “Ben küçükken Hasan Aycın adında çok sevdiğim bir karikatürist vardı onun kitabını arıyorum Bocurgat da kitabın adı. ” Bir hazine bulmuştum bu daha çok karikatür ve daha zengin bir ödev demektir.

Kitabı aradık lakin bulamadık ve bu durumla birlikte yeise kapıldım. Sonra bulduğum dergi geldi aklıma ona ayıp etmişim mucizevi bir şekilde beni bulup ödevimi kurtaran oydu sonuçta. Ama ben ademliğimle şükür etmek yerine kaderi kırdım belki de.

“Dere tepe düz gittik, altı gün bir güz gittik, bir de ne görelim bir arpa boyu yol gitmişiz.” Biz insanlar bir bocurgat gibi sarıyoruz kendimizi; dertlerimiz, tasalarımız, korkularımız, keşkelerimiz... Ve en sonunda bir enginar gibi kabuklarımızın içinde hapis kalıyoruz. Ama biz bu süreçte kendimizi oluşturuyoruz. Yol boyu hep izler bırakıyoruz kalbimize. Bir tek bizim bildiğimiz bu yoldan çıkmak için aradığımız harita, sadece kendimiziz çünkü bu yolda bir tek biz yürüdüğümüz ve yolu sadece biz ezberliyoruz.

Bocurgat = Ağır yükleri kaldırmakta kullanılan manivela ile döndürülen döndürdüğümüz bağılı bulunduğu organı kendi üzerine saram makara.

Zeynep KURTULUŞ - 9/B

Buluşma

Dün gece bizimkilerden izin aldık. Sonunda karadakileri göreceğiz. Biraz bozuldular onları bırakmamıza. Biz yaz öğrencileri olduğumuzdan onlarla çok vakit geçirdik. İllaki bir gün ayrılacağımızı biliyorduk ama zamanı gelince farklı oluyormuş. Zamanı geldi. Önce tören yapılmalı. Gelenek bu. Bulutlarımız karardı, şimşek çakarak aşağıdakilere haber veriyorlar. Önce cesur birkaçımız indi. Sanırım buna çiselemek diyorlar. İşte atladım. Uzun bir yolculuk oluyor. Neredeyse geldim. Bir saniye. Bu kadar hareketlilik olduğunu bilmiyordum. İnsanlar bir yerlere koşuyor. Kaçışıyorlar sanki. Yoksa? Bizden mi? Ama neden? Bir yaz boyu düzen ve nizam eğitimi aldık. Bunun için miydi?

Tuana KÜTÜKTE - 11/B

Çocukluğum

Çocukluğum

Sıcak ekmek kokusunun sindiği

Pastanenin tadı var mı hâlâ

Top koştururken salça ekmek istediğin anıların depreşiyor mu zihninde,

Bağcıkların çözüldüğünde oyunu durdurduğun özgüvenin var mı hayalinde,
Sepetlerin sarktığı sahneler geliyor mu gözünün önüne,

Özlüyor musun çocukluğunu, anılarını, hatırlarını

Kızıyor musun, zamana, çocukluğunu yaşamana izin vermeyenlere

Elif PÜŞÜROĞLU - 9/A

Deftercik mi? Sırdaş mı?

Günlük sizce nedir?

Sizde Seyit Rahman gibi mi düşünüyordunuz? Sadece bir deftercik olarak mı görüyorsunuz?

Yoksa benim gibi hayatınızın bir parçası, dostunuz, sırdaşınız, yol arkadaşınız olarak mı görüyorsunuz?

Cevabınız deftercik mi? Ne yani sadece kağıtların bir arada bulunduğu defter parçası olarak mı görüyorsunuz?

Hayır öyle değil siz bütün gün ne yaşadığınızı ona anlatıyorsunuz. Bazen onun ağzından cevaplar veriyorsunuz kendinize. Konuşturuyorsunuz onu. İçinizi döküyorsunuz ve o hiç usanmadan dinliyor. Hep yazıyorsunuz. Bazen yazıp yazıp yırtıyorsunuz. İncitiyorsunuz onu, kırıyorsunuz ama yine de bir şey diyemiyor. O sadece bir deftercik değil. O sadece bir kağıt parçası da değil.

Günlük sadece yazı türü de değil. O derslerde öğretilen günlük var ya sadece o gün yaşadıklarımızı günü gününe aktardığımız diye öğretilen veya yaşanan, yaşanan olayların izlenimlerini günü gününe kağıda aktarma ile oluşmuş kısa, öz yazıların bir arada durmasına denilmiyor. Bu değil günlük.

Sizin deftercik benim ise sırdaş olarak ifade ettiğim günlüğü bir de benim tanımım ile dinleyin. Canın sıkın olduğunda en iyi ve en kötü anında günü gününe değil istediğin her an hislerini aktarma sanatı. Sanat diyorum çünkü her insan günlük yazamaz. Sanat diyorum çünkü her insan günlüğü sırdaş olarak görmez. Günlük yazmak güven ister. Önce kendine sonra sırdaşına.

Sırdaştır günlük.

Benim için.

Belki senin için.

Belki senin içinde.

Peki ya şimdi bu satırları okuyan kişi günlük senin için ne ifade ediyor?

DEFTERCİK Mİ? SIRDAŞ MI?

Zehra KARATAŞ - 11/B

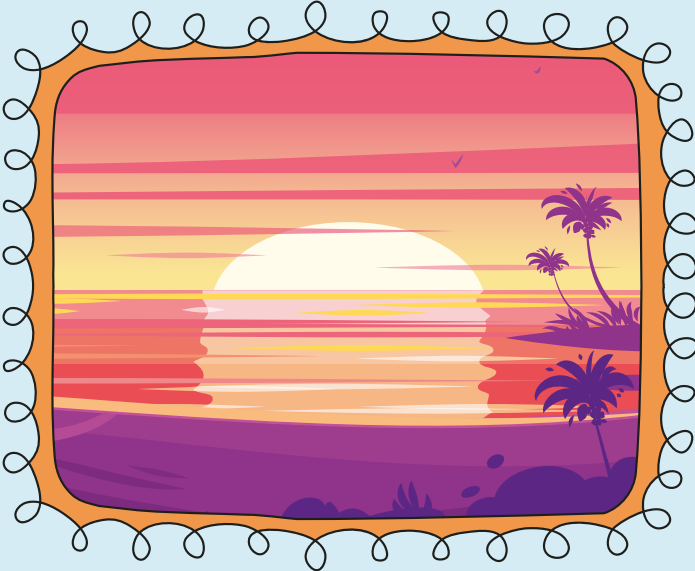
Deniz Mavsimi Hayat

Bir deniz kenarındayım yine
Uzanmışım sıcacık kumlara
Bir yandan gün batımını izliyorum
Bir yandan çayımı yudumluyorum

Bakıyorum ufka doğru
Oradan oraya sallanan bir kayak
Şarkı söyleyen martılar
Ne güzel ilham veriyor bu güzellikler insana

izliyorum balıkları
Oradan oraya zıplıyorlar
Gülüyorlar eğleniyorlar
Hayat ne güzel şey...

Taha Yasin YOLCU - 9/B

Dilin Önemi

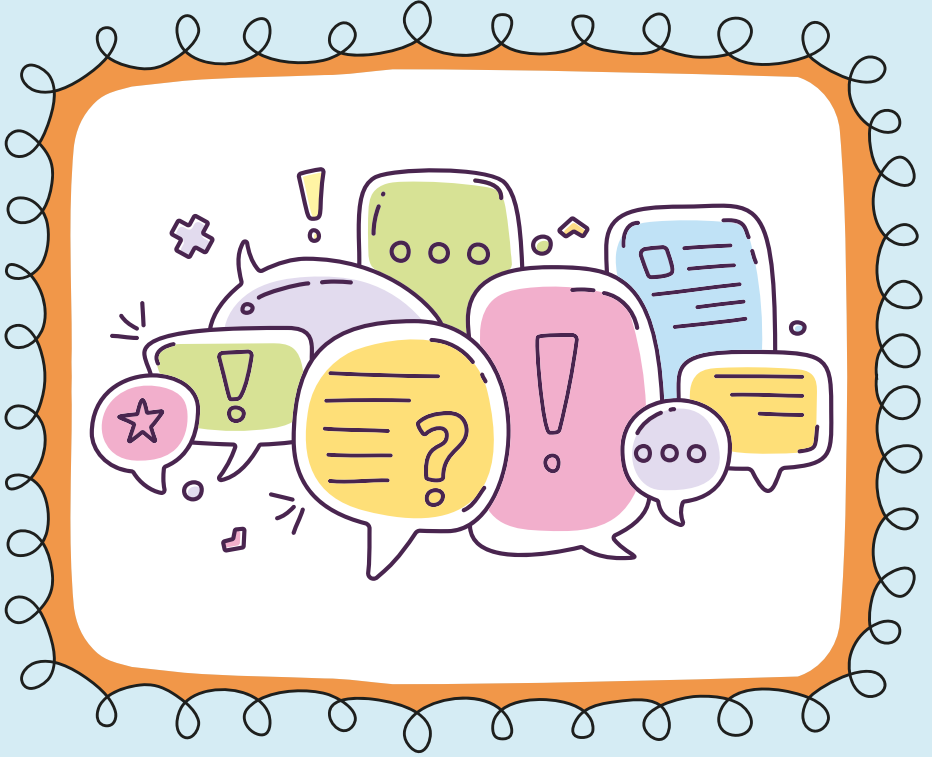
İnsanlar dil ile düşünür, dil ile rüya görür. Dilin mantık, düşünce, his ve inanç dünyası içinde yoğrulurlar. Dil, bir milletin tarih sahnesine çıktığı andan itibaren varlığını göstermeye başlar. Toplumun içinde bulunduğu durum, toplumun karşılaştığı kültür ve medeniyetler, toplumun yaşayış tarzı ve ihtiyaçları dilin gelişimini etkiler. Dil var olduğu toplumun içindeki insanlar ile bütündür onları etkiler ve onlardan etkilenir.

Kültürün, çağlar ötesinden günümüze aktarılmasını sağlayan en önemli vasıtası şüphesiz dildir. Dilin içindeki milli varlığın derinlerinden gelen güçlü mesajları, dersleri vardır ve bunlar zihnimizde yer eder, şuuraltımızda izler bırakır. Dil kavramı insanoğlu ile yaşittir. İlk yaratılan insandan son yaratılan insan arasındaki en bariz ve değişmeyen sosyal gereksinim dildir. Dil insanlar arasında iletişim kurmamıza ve kendimizi anlatmaya yarayan bir araçtır.

Dil, insanın geçmişini bilmesini ve bununla birlikte geleceğe yön vermesini sağlayan en önemli araçtır. Eğer bir topluluk kendi kimliğini yansıtan dilini değiştirirse, benliğinden uzaklaşır. “Dil, bir medeniyet olayıdır. Bir medeniyetin kurduğu dil, başka bir medeniyetin düşündüklerini söyleyemez. Yetmez onu söylemeğe. Bir ulus, medeniyetini değiştirdi mi, dilini de değiştirmek zorundadır” diyor Nurullah Ataç. Cemil Meriç ise; “Kamusa (sözlüğe) uzanan el, namusa uzanmıştır” diyerek bizlere aslında dilin önemini ve bizlerin dilimizi yani benliğimizi korumamızın gerektiğini açık bir şekilde anlatmaktadır.

Dilimiz büyük bir tehdit altındadır. Ülkemizde batı hayranlığı her geçen gün artarak devam etmektedir. Yabancı kelime kullanma özentisi dilimizi bozmaktadır. Dilimize giren yabancı kelimeler ile işyeri ve ürün adlarındaki yabancı isim tercihi, kitle iletişim araçlarındaki bozuk dil kullanımı, telaffuz yanlışlıkları, cümle bozukluklarının yaygınlığı, kelime ve deyimlerin yerinde kullanılmaması, kendi dilimizin zenginliğinden habersiz oluşumuz, yeni neslin dillerine, tarihlerine ve kültürlerine yabancı yetişmesi, yabancı kelime akını, kullanımı artan İngilizce kelimeler, Arapça ve Osmanlıca düşmanlığına karşı İngilizce ve Fransızca hayranlığı, kurum ve kuruluşlara yabancı ad koyma yarışı, müstehcen ve kaba sözlerin yaygınlığı, bilişimle dilimize dahil olan yabancı kelimeler vb. şekilde etki altına almaktadır. Dilimizi boyunduruk altına almak için Türkiye’nin gelişmesini istemeyen ve bizleri benliğimizden uzaklaştırmak isteyenlerin bizim üzerimizde oynadığı büyük bir oyundur.

Dilde gaflet, bilgisizlik ve vurdumduymazlık, toplum olarak dil şuuruna sahip olmama, milli dil bilincinin yerleşmemesi, milli bir dil politika eksikliği; Türkçeyi özensiz kullanma, Türkçe öğretimindeki yetersizlik, öğretmen eğitimi alanında yetersizlik, yabancı dile yoğunluk bir şekilde eğitim, ilim dilinin Türkçe olmaması, İngilizce karşısında Türk aydınlarının Türkçeyi tercih etmemeleri, kelime ve terim türetmedeki yetersizlik ve bunun gibi şeyler dilimizin başlıca bozulma ve sebeplerindendir. Bizler bu oyuna karşılık dilimizdeki bozulma ve yabancılaşmaya karşı toplumsal bir dil bilinci, milli bir dil politikası oluşturmalı, Türkçenin ana kurallarını tespit etmeli, eğitimi ve öğretimi Türkçeleştirmeli, bilim dilini Türkçe

yapmalı, basın-yayın Türkçeleşmeli, isimleri ve programlarıyla ticari alanda Türkçe tercih edilmeli, bilişim dili Türkçe olmalı, dil bayramı etkin kullanılmalı, kamu kurum ve kuruluşlarında Türkçe mecburi olmalıdır.

Plaza dili: günümüzde birçok kurumsal şirket çalışanı arasında Türkçe'nin yerini almış, arasına Türkçe karşılıklarından çok daha havalı olduğu zannedilen İngilizce kelimeler serpiştirilmiş, ek kelimeler ile zenginleştirilmiş plaza insanı için yeni bir iletişim yolu olmuş gayri resmi dildir. (Focuslanma- Odaklanma, Kontent-içerik,

Confirm etmek-Onaylamak, Push etmek- Onaylamak, Check etmek-Kontrol etmek, Handle etmek-Halletmek, Verify etmek-Doğrulamak...)

Günümüzde ne yazık ki dile gerektiği kadar önem verilmemektedir. Özellikle geleceğin büyükleri arasında dil bozulmalara uğramış ve yozlaşmaya başlamıştır. Gençler Türkçe kelimeler yerine yabancı kelimeleri kullanmayı marifet bilmeye başlamışlardır. Bu da dilimizin güzelliğini olumsuz etkilemektedir. Kelimelerin kısaltılarak yazılması ve okunması da dili olumsuz etkileyen unsurlardandır. Toplumun varlığı açısından büyük önem taşıyan dilimize gereken değer vermeli onu her zaman doğru ve güzel şekilde kullanmaya çalışmalıyız.

Batı hayranlığı ile birlikte dilimize girmiş yabancı kelimelerin Türkçe karşılıkları

(Amblem: Belirtke, Animasyon: Canlandırma, Animatör: Canlandırıcı, Ankesörlü telefon: Kutulu telefon, Antipati: İticilik, Antre: Giriş, Argüman: Kanıt, delil, Asist: Yardımcısı, Bariyer: Engel) olmasına rağmen tercih edilmemesi her geçen gün dilimizin yozlaşmasını arttırmaktadır.

Netice olarak, altını çizerek belirtelim ki; Türkçemize sahip çıkmak, bu milletin tarihine, dinine, milli ve manevi değerlerine sahip çıkmakla aynı anlama gelmektedir.

Muhammed Emin ÇAKIR - 9/A

KAYNAKÇA: Dilimiz Kimliğimizdir (Ekrem ERDEM)

Dostlukla Başbaşa

Dostun anlamını size sorsam ne dersiniz? Çok şey değil mi? Olsun biz kelime anlamından başlayalım isterseniz.

Öncelikle “dost” kelimesi ne anlama gelir, ona bir göz atalım. Dost, Latince’de “yalın” anlamına gelen bir sözcüktür. Türkçedeki manası ise “güvenilen, sevilen” demektir.

O zaman bir düşünelim her arkadaşımız aynı zamanda dostumuz mudur? Tabiki de hayır. Biz her arkadaşımıza güvenir miyiz? Kaç arkadaşımızla kişisel problemlerimizi paylaşabiliriz, kaç kişiye bu kadar güvenebiliriz? O zaman demek ki her arkadaş dostumuz olamazmış. Bu yanıt yetmedi mi? O zaman şu atasözüne de bir bir kulak verin, “Dost acı söyler”. Dost acı söyler derken, ne anlatmak istiyorum? Arkadaşlarının dedikleri senin kafana pek takılmazken samimi olduğun birisinin(dostunun)dediği kötü bir şey canını çok sıkır. Bu da bize dost ile arkadaşlık arasındaki farkı söyler. Amanın da arkadaşlık ile dostluğu birbirine karıştırmayın.

Emir KÜÇÜKPINAR - 9/B

Düşen Yapraklarına Aldanma Baharda

Tekrar Yeşereceksin

Bazen insanoğlu yaşadığı şeylerden, hayatına giren insanlardan, sınıandığı imtihandan yorulup bitkin düştüğünü zanneder ve o zaman da yaratana isyan etmek ister çünkü bu yaşadığı şeylerin suçlusunu kendi olarak görmez. Yaşadıklarının sorumlusunu Rabbi olarak görür fakat bilmez ki bu dünyaya imtihan için gelmiş ve akıyla iyiyi kötüyü ayırt edebilir.

Dünyada sadece Müslümanlar değil insanoğlu da sınanır ama Müslümanı Müslüman yapan özellik sabrıdır. Müslüman her zaman bilir, Rabbi kederin ardından onu mutlu edecektir. Müslüman yaratandan emindir, Müslüman yılmaz. Dibi görse de Rabbine isyan etmez çünkü bilir Rabbi onun için en hayırlısını düşünür. Bu dünyada en çok sınananlar Müslümanlardır. Rabbine en yakın olan da onlardır. Müslüman bir dava uğruna savaşıyor, yorulmayan ve vazgeçmeyendir.

Dünyadaki zulmedenlere karşı bir olan Müslüman'ın imtihanıdır dini...

Hayat engibeli bir yokuştur bazen durup nefes almak gerekir ama o yolu bitirmeden vazgeçmemeliyiz. Yorulsak da tükenmiş olsak bile devam etmeliyiz. Çünkü rabbimize giden yolun sonunda mükafatlandırılacağız.

Hayatın sana hiç gülmese bile acılarına sahip çık. Önemli olan acı ve zorlukları görmek değil, önemli olan onlarla nasıl başa çıkabileceğindir. Sen zorlukların üstesinden gel, sakın vazgeçme. Her hüznün ardında kesinlikle bir umut vardır. Sen umudunu kaybetme, sen yaşamak için umudunu kaybetme!

Asla vazgeçme. Çünkü kaybettiğinde değil, vazgeçtiğinde yenilirsin. Yolu yarılamsan eğer hiç durma koş elinde avucunda ne varsa. O yol huzura erecektir elbet. Sen vazgeçme! Yaşamaktan ve yaşayacaklarından...

Kalkacaksın düştüğün yerden, bu sefer daha sağlam vuracaksın yere. Tecrüben vardır çünkü bilirsin nasıl yaparsan yere düşeceğini. Ailen olacak yanında kardeş dediğin insanlar destek çıkacaklar sana. Lakin senin bu yolda ki en büyük destekçin Allah olacaktır, yanında olacaktır. Nasıl yanlışı yaparsan yap onun sana karşı her zaman bir umudu var. Sen nasılsan o seni öyle kabul edecektir. Ne olursan ol, ondan ve yolundan vazgeçme. "Nasıl olsa" lardan "Keşke" lere düşme. Düşen yapraklarına aldanma!

Vazgeçme benliğinden devam et yola. Rabbin sana kaldıramayacağı yükü vermez bilir. Çünkü sen bunun üstesinden geleceksin. Kimse beni sevmiyor, düşünmüyor

yalnızım deme! Senin yanında Rabbin var ve sen o oldukça yalnız olmayacaksın. Seni senden daha iyi biliyor. Kalabalıktan uzaklaşıp kendini dinlemeye adadığında o da seni dinliyor. Kimse beni görmüyor zannettiğinde ise yanılıyorsun hangi deliğ girersen gir o seni görüyor, izliyor, aklından neler geçtiğini biliyor, seni duyuyor, O'nun hikmeti ve yüceliği büyüktür.

Hayat kolay ve güzel olsaydı zaten ilk dünya ile göz göze geldiğimizde ağlamazdık. Lakin yine de vazgeçmemeliyiz. Unutmayın! İlk adım atmaya çalışırken çok yere düşeriz.

Merak etme! Baharda tekrar yeşereceksin!

Umudunu yitirenlere yol göstermek ümidiyle...

Merve DURKAL - 9/B

Düşlerim İstanbul

Her insan İstanbul'u düşler. İstanbul yedi tepe üzerin kurulu efsane şehir. Türklere Fatih Sultan Mehmet tarafından armağan edilmiş şehir, aslında vatan. Her nereli olursan ol, hangi memleketli olursan ol her insanın düşlediği il. Uzaktan insana gelin gibi gelen, içine girince de büyüüne kapılıp yok olunan ama bu kadar düşlenen, ulaşılamayan İstanbul aynı zamanda kötülüklerin anası olarak görülür. İnsanlar İstanbul'a gelmek için türlü hayaller kurarlar. Mesela boğazi başka hayal ederler, içindeki bilmez kıymetini. Kız kulesi bir başkadır uzak diyarlardan.

Ya içindeki, içindeki ne der İstanbul için? Kime sorsan önce trafikten başlar söylenmeye. Sonra kalabalıklaşan binalardan. Sonra kaybolup giden insan ilişkilerinden. Her türlü suç İstanbul işlemiştir sanki; binaları İstanbul dikmiştir, trafiği İstanbul yapmıştır, hava durumu bile bir farklı yayınlanır İstanbul için. Mesela kar yağsa başka illerde; dağlar, ağaçlar gelinlik giydi derler. Durun şimdi! İstanbul için ne diyecekler? "İstanbul'da kar yağışı başladı kâbus gibi bir gün, her yer felç oldu." Bütün suç şehrin. Suçlu mu gerçekten bu şehir? Hayalleri süsleyen bir şehir değil de herkesi içine çeken bir kara delik mi? Ecdadımız bize İstanbul'u böyle mi bıraktı? Dünyanın her yerinden akın olan İstanbul. Dünya ticaretinin döndüğü yer ah!

Kime sorsan parayı bulup memleketine gideceğini söyler. Sanki İstanbul bizi davet etmişti. Her gelen menfaati için gelmedi mi? Trafiğinden, kalabalığından, pisliğinden şikâyet ettiğimiz İstanbul'un bu hale gelmesinde en büyük sebep biz değil miyiz? Ah ah İstanbul'um... Güzel İstanbul'um, kalbi geniş yedi tepeye kurulu süslü İstanbul'um, dünyanın atar damarı İstanbul'um. Sen de biliyorsun ne kadar yerilmene rağmen bir o kadar da çok sevildiğini, hayran olunduğunu biliyorsun. Bundandır bu mağrur duruşun. Farkındasın tabi bu saltanatının. Hiçbir şeye değişilmez Boğazın, Kız Kulen, Çamlıcan, Sultan Ahmedim, Mısır Çarşın, Galatan daha birçok şeylerin.

Toparlayacak olursam suç İstanbul'un değildir. İstanbul'un hiçbir sokağının da değil. Kötü olan insanın kendisidir. İstanbul'u günah keçisi yapan insanlar. Bu binaları biz dikmedik mi? Kendi menfaatimiz için doğayı mahvetmedik mi? Hiç kimseye davetiye göndermediği halde memleketini terk edip herkes buraya gelmedi mi? İstanbul mu istedi bütün iş imkanlarının burada olmasını? Şikâyet ettiğimiz bu kalabalığı İstanbul'da biz oluşturmamak mı? Bunu biz yaptık. İnsanoğlu yaptı. Bu

kadar ekmeğini yediğimiz İstanbul'a birazcık vefalı davransak. İnsan her şeyi kendi zevki için yapar. Sonuçta İstanbul hep böyle bir yer değildi. İstanbul'a bütün suçu atmaya gerek yok. Suçun hepsi insanların. Daha fazla para kazanmak adına her gördüğünü parçalayan insan. Yalnız İstanbul olsa yine iyidir. İnsan para, lüks, zevk için gördüğü her canlıyı yok eder. Dünyanın bir döngüsü var ve bizler bu döngüyü gittikçe harap ediyoruz. Bir gün yıktıklarımızı toplamak için geri döneceğiz. Tabii geri döndüğümüzde toparlanılacak bir şey olursa.

Sonuç olarak mevzu basit. Günah ne İstanbul'un, ne canlıların, ne de bizim karşımıza çıkan herhangi bir şeyin. Sorunun kendisi biziz. Her şey için pişman olacağız. Hepimiz aynı değiliz tabi ama asıl çoğunluk önemli ve biz çoğunluğa uyuyoruz maalesef.

Esmnur BAK - 10/A

Engelsiz Hayat

Evet, belki sizlerin büyük sayabileceği kadar büyük değil ama benim 16 yıllık hayatımda kendimi bildim bileli var olan bu korku benim için çok büyük engeldi ve yaşamamı engelliyordu. Kendimi bildim bileli beynimde ve kalbimde yarattığım korkunun elbette bir adı var “kedi korkusu”. Bu korkuyu 7-8 yaşlarımda fark etmeye başladım. Herkes parktaki kediyi severken benim aklımda o ortamdaki kaçmak vardı. Küçüktüm korkumun üzerine gitmedim ama aradan yıllar geçtikten sonra insanlar korkum hakkında yorumlar, eleştiriler yapmaya başlamıştı. Kedilerden korkuyorsanız eğer asıl sorun kedi ile baş etmek değil, sizi anlamayan “Kedi sana ne yapar?” diyen insanlarla baş etmektir. Kendilerince çözümler üreten, sözü kötü bakışlar ile bakan, arkanızdan korkunuz ile dalga geçen, sizi hayvan düşmanı sanan insanları düşünüyordum sürekli. Her gün kedilerden çok daha fazla hayatımı zorlaştırdıkları için onlara olan nefretim artıyordu ama artık yorulmuştum yaşıtlarım gibi hayatımı yaşayamamaktan.

Okul gezilerine gitmek istemiyordum arkadaşlarım gülüyor diye, sahilde yürüyemiyor, bir kafede oturamıyordum insanları rahatsız etmemek için. Hatta en kötüsü bazen evime bile ağlayarak giriyordum çünkü üşüyüp bina içine giren kediler bana yalnızca engel oluyorlardı. Asla yenemiyordum bu korkuyu tek çözüm korkup kaçmaktı. Bir gün bilgisayar başına oturdum ve korkum hakkında biraz araştırma yaptım, psikologların kedi korkusu üzerine yaptığı çalışmaları gördüm. Biraz ümitlenmiştim kulağa hoş geliyordu 9 yıllık korkuyu yenmek. Hemen aileme anlattım ama ciddiye almamışlardı çünkü onlara göre benim korkumun çaresi yoktu. Gerçi ben bile inanamıyorken onlara ne diyebilirdim ki? Aylarım korkusunu yenen insanları izlemek ile geçiyordu. Bir gün yeniden denemek istedim şansımı ve aileme hayatımı yaşayamadığımı, kendi özgürlüğümü kısıtladığımı söyledim. O sıralarda bir psikolog çıktı karşıma ve bir cumartesi gününe randevu almıştım, hayatımı değiştiren cumartesi. Cuma gecesi o psikologdan yalnızca korkumu yendiğimde yapmak istediklerimi görmüştüm rüyamda. Cumartesi günü ise 2 saatlik bir terapi ardından 9 yıllık korkum bitmişti. Ben özgürdüm, hayatım artık gerçekten engelsizdi.

Ziyet DEMİRSAPLI - 11/B

Etiket

Etiket: Önyargılı insanların bir kişi hakkındaki görüşünü evrensel hale getirmesidir. Bir kişi birini etiketlerse o kişi artık bununla tanınır.

Daha doğru dürüst tanımadığımız insanlara neden sürekli bir etiket yapıştırma peşindeyiz? Bize bunu bunu normalleştiren ve yapıştıracağımız etiketi belirleyen kim? İlla tek bir doğru mu vardır da sürekli insanları buna göre ölçüp tartarız.

Hayır,tam tersine herkesin kendine göre doğrusu yanlışı; güzeli kötüsü vardır. Herkesin yaşayışı düşünüşü,giyinişi ve konuşması kendine özgüdür. Fakat bize tek bir doğru olduğu böyle giyinenin böyle, şöyle konuşanın şöyle olduğu bazı kalıplar dayatılıyor. Kimse buna itiraz etmiyor. Ve ne yazık ki başarılı oluyorlar. Çünkü bizim toplumumuzda sorgulamadan kabul etme sorunu var. Örneğin bu aralar biri saçma sapan bir şey ortaya atıyor herkes peşinen buna inanıyor. Ve biz yapana da yapmayana da mutlaka bir laf buluyoruz. Kendi yaptıklarımız veya yapmadıklarımızı sorgulamadan...

Gidiyorum

Gidiyorum şimdi
Sonsuzluğa
Gözlerimi kapattım sadece
Gidiyorum
Gidiyorum bugün
Yalnızca bir adım kaldı
Sonsuzluğa
Yalnızlığa
Huzura
Gidiyorum
Gözlerimi kapattım ve yalnız seni düşünüyorum
Gülüşün
Gözlerin
Kokun
Her şeyin
Ve gidiyorum

Nesibe KARSAVRAN - 9/A

Gördüm ve Şevdim

*“Bu şehri İstanbul ki bi misl ü behâdır
Bir sengine yek pâre Acem mülkü fedadır”*

Güneş her sabah saçlarını Marmara'nın üstünde yıkardı. Peygamberimiz tarafından müjdelenen bu şehrin ufkundan yükselen güneş sanki bu muştuyu duyar gibiydi.

Camileri, hamamları, köprüleri; sarayları çeşmeleri ile Yeditepe üzerine kurulan ecdadımızın gözdesi bu şehir, İslambol'dur. Osmanlı'ya başkentlik yapan İstanbul için çok bedeller ödendi çok canlar verildi.

Surların önünde Fatih'i şanlı kır atıyla müjdelenen sultan mütevaziliğinde gördüm. Bir gece, Galata'da Hezarfen Ahmet Çelebi'yi Üsküdar'ı selamlarken gördüm... Çağlar ötesinden seslenen Karagöz ve Hacivatı, birbirini süzen Ayasofya ve Sultan Ahmet Camiini gördüm. Eyüp Sultan Hazretleri'nin düşman üzerine ashapla yürüdüğünü, Mimar Sinan'ın asırları aşan şaheseri Süleymaniye'yi, Aziz Mahmut Hüdâyi Hazretleri bize dua ederken, Zeyrek'te Mehmet Emin Tokâdi Hazretleri gördüm.

Leyla ile Mecnun'un aşkları yaşandı sokaklarında... Bu aşkla destanlaşan kahramanları gördüm. Tarihin derinliklerinden seslenen Baki'yi, Fuzuli'yi, Nabi'yi bu gözde güzele seslenirken gördüm. Nedin'in gazellerindeki güzelleri Kağıthane'de gezinti yaparken gördüm. Mevlevihane'de Şeyh Galip Dede'yi ney üflerken gördüm.

Fatih Camiinde, Mehmet Akif'i daha çocuk yaşta koşarken, Üsküdar'da Yahya Kemal'i şiirlerini yazarken, Orhan Veli'yi Eminönü'nde güvercinlerle konuşurken, Sait Faik'i ada vapurunda hikâye yazarken gördüm. Gördüm Kapalıçarşı'da Sindirilella'nın pabucunu, sokaklarında masallardaki köşkleri gördüm.

Sarayburnu'ndan büyüleyici güzelliğiyle bakan Topkapı Sarayı'nı, karşıda mütevazi haliyle mağrur Beylerbeyi'ni, Boğazi seyre dalan Dolmabahçe'yi gördüm.

*“Ölmek kaderde var, bize ürküntü vermiyor;
Lâkin vatandan ayrılışın ızdırâbı zor.”*

Yaşadık, doyamadık, kanmadık... Bir hoş sadâ kalsın diye güzeller güzelliğini her daim andık. Öldükten sonra kucağında yatacağımız tek bağır onu gördük.

Serra OKURER - 10/A

Görmediklerimiz

Her gün bir şeyler yapma zorunluluğu ile yataktan kalkıyoruz. Tabii ki akşamdan kurduğumuz alarmlar sayesinde. Kimimiz bundan memnunuz kimimiz ise buna üzölüyoruz. Ben her sabah 7’de kalkarım. Kimi zaman bu saatte çalan alarmımın sesiyle gözlerimi ağır bir şekilde açarım. Kimi zaman ise hızlıca gözlerimi açarım ama her türlü de temiz hava almak ve rahatlamak için arabama binmeden önce bahçedeki bankta oturur çevreyi izlerim. Benimle aynı iş yerinde çalışan bir komşum var. Benim bahçede oturduğum vakit o evinden hızlı ve telaşlı bir şekilde çıkıyor. Yağmurlu günlerde bu telaşına bir de söylenmeleri ekleniyor. Halbuki yağmurdan etkilendiği vakit en fazla 3 dakika oluyor. Bense her gün oturuyorum ve onun bu telaşına bir anlam yüklemeye çalışıyorum. Yağmurlu günlerde arabayla giderken ışıklarda durduğumda genelde ışıkların kenarlarında oturan soğuktan elleri tir tir titreyen yağmurdan ıslanmış insanları izliyorum. Onları her gördüğümde içimde bir şeyler oluyor. Kendimi sorguluyorum, eleştiriyorum. Ardından aklıma komşum geliyor onca şeye sahipken her gün kendine söylenecek, mutsuz olacak bir şey buluyor. Ve düşünüyorum acaba onun bazı şeyleri görmesini nasıl sağlayabilirim diye.

Bir gün beraber alışverişe çıktık. Bir sürü kıyafet denedi ama hiç birini beğenmedi her giydiği kıyafette kendi vücudunda bir kusur buldu. O giyinirken ben de mağazanın vitrininden dışarıyı izlemeye başladım. Hava yağmurluydu. Kaldırımında yağmurdan sıırıslam olmuş yerde bir şey arayan bir çocuk gördüm. Ne yaptığını anlayabilmek için biraz ona baktım. Bir şeyi aradığı belliydi ve uzun bir süre bulamayınca yanına aradığı şeyi bulmasına yardımcı olmak için yanına gitmeye karar verdim. Dışarı çıktım ve çocuğun yanına gittim çocuğa seslendiğimde ilk önce diklendi ve ikinci seslenişimde bana doğru döndü. Çocuğun gözlerini gördüğümde çocuğun kör olduğunu anladım o an iyi ki gelmişim hatta keşke daha erken gelseydim dedim. Çocuğa ne aradığını sorduğumda sopasını aradığını söyledi. Ona bulmasında yardım etmek için aramaya başladım. Sopası kaldırımdan düşmüşü, sopasını çocuğa verdiğimde bana defalarca teşekkür etti. Onun bu halini görünce yaptığım küçücük bir şeye karşılık bu kadar teşekkür etmesi tekrar bana kendimi sorgulattı. Çocuğa yardım ettikten sonra komşumun yanına gittim. Ben yanına geldiğimde beni süzdü ve “Nasıl bu kadar ıslandın?” diye sordu. Ben de olanları anlattım. Ben konuşmayı bitirdiğimde bir yere dalmış düşünüyordu. Ona ne düşündüğünü sorduğumda cevap vermeden ilerlemeye başladı. Ben de arkasından onu takip ettim. Tüm yol boyunca camdan dışarıyı

seyretti. Bir şey düşündüğü belliydi ama ne düşündüğünü anlamamıştım. Ertesi gün ben yine bahçeye çıktım ama aynı saatte o aşağıya inmedi ilk defa böyle bir şey olmuştu. Bu 5 gün boyunca devam etti. Bir gün yanıma gelip benimle bir yere gelir misin? dedi. Arabayla giderken bana alışveriş yaptığımız gün ben çocuğa yardım ederken beni izlemiş bundan ne kadar etkilendiğini kendi elinde olan fırsatlara rağmen değerini bilmediğini her zaman kendini mutsuz edecek bir şey bulduğundan ve bunun haksızlık olduğundan bahsetti. Geldiğimiz yer derme çatma bir evdi. Evin içine girdiğimizde bize kapıyı küçük bir çocuk açtı. Bizi gördüğü zaman gözlerinin içi gülmeye başladı ve içeri davet etti. İçerde hasta bir şekilde yatan bir annesi vardı. Anladım ki bu beş gün boyunca komşum bu aileye yardım etmeye başlamış. Çocuğun komşuma sarılışı annesinin onun elini sıkışı o kadar güzeldi ki... Bunca zaman kendimi ve onu sorguluyordum şimdi artık o da kendini sorgulamaya başlamıştı ve bu şekilde doğruyu, göremediklerini görmüştü.

Oradan ayrıldık tekrar arabaya bindik. Bu sefer ikimiz de sessizdik ama ikimizin de içinde bir mutlulukla ayrıldık. Tekrar bana dönüp "Fark ettim ki herkesin

kendine göre büyük gördüğü bazı sıkıntıları var ama o kadar kendimizin etrafında dönüyoruz ki bizden başka çok daha büyük sıkıntıları olan insanları göremiyoruz. Hatta bizim sıkıntı diye düşündüğümüz şeyler bazen iyi de olsa biz bunların bile farkına varamıyoruz. Sağlıklı bedensel bir kusurum olmamasına rağmen ben bunlara şükretmek yerine Dünya üzerinde yaygınlaşmış olan bir algıya göre kendimi, bedenimi yargılıyorum ve bundan nefret ediyorum. Halbuki bedensel bir kusuru olsa bile hayata iyi tarafından bakıp hep iyiyi görmeye çalışanlar var. Ben bunca şeye sahipken bunca yıl kendime niye eziyet çektirmişim? O günden sonra geçmişte olan düşüncelerimi kafamdan silip attım ve kendimi yardıma muhtaç insanlara yardım etmeye adadım. Sen de istersen bunu seninle beraber yapmak isterim.” Dedi. O kadar mutlu olmuş ve duygulanmışım ki gözlerim dolmuştu. Bir insanın bu kadar değişmesi çok güzel ve kolay olmayan bir şeydi. Elbette onun bu teklifini kabul ettim. Bundan böyle ikimiz de iş yerinden daha çok yardıma muhtaç insanlara yardım etmek için koşar olduk.

Zehra YILMAZ - 11/B

Hakikat ve Taraf

“Taraf tutmayan insan, şahsiyeti felce uğramış insandır. Ben tarafım, hakikatin tarafıyım.”

Cemil Meriç

Düşünme yetisi ve akıl insana Allah tarafından bahşedilmiştir. İnsan ise akıl ettiğini iradesiyle hür bir biçimde eyleme geçirme serbestliğine sahiptir. İslam inancına göre önemli olan insanın hür iradesiyle kabul ettiklerini eyleme geçirirken sadece kendi menfaatini gütmemesidir. Çünkü hakikate yani Allah’a giden yol, insanın kendi hür iradesiyle bağlandığı inançları, işlediğı eylemleri ve yüklendiğı sorumlulukları ile yine Allah’ın emir ve yasaklarına uygunluğun yoludur. Tasavvufi anlamda hakikat sufiler tarafından farklı manalarda açıklanmaya çalışılmıştır. İslam ansiklopedisinde hakikat kelimesi “zahirin ardındaki örtülü ve gizli mana, dini hayatın en yüksek seviyede yaşanarak ilahi sırlara aşına olunması” gibi manalara geldiğı ifade edilmektedir. Bu manalardan da anlaşılacağı üzere Allah’ın bizlere ilettiğı her şeyin bizler için bir hakikat olduğunu bilmekteyiz. Hücviri’ye göre, Hz. Âdem’den kıyamete kadar değişmeden kalan ezeli-ebedi dini bilgilerin hepsi yine hakikatin kendisidir. Kısaca bir müslümanın inancını belirleyen amentümüz bizim için kıyamete kadar hakikatimizdir.

Batı dünyası ruhu ve ilahi nakli insan hayatından çıkarmaya çalışmış ve bu çaba sonucunda hakikatin yerine gerçekliği ortaya koymuştur. Bu gerçeklik sadece maddeyi ifade eder. Yani aklın kavrayamadığı ve beş duyu organının tasdik etmediğı şey gerçek değildir. Batı düşüncesi akli ve deneyi insan hayatının özü haline getirerek, insanın doğuşundan itibaren yüklendiğı ilahi misyonu yok etmeye çalışmıştır. Bu nedenle materyalizm, pozitivizm gibi Cemil Meriç’in şiddetle karşı çıktığı ideolojileri, bir din haline getirmeye, dinin yerine yerleştirmeye ve insandaki inanma ihtiyacını doldurmaya çalışmışlardır. Cemil Meriç, ideolojileri (izmleri) idrakimize giydirilen deli gömleklerine benzetir. Ona göre Batı’dan gelen tüm ideolojiler birer “konserve” düşüncedir ve ancak Allah’ı saf dışı bırakan toplumların kılavuzu olabilirler. Bu durumda ya Allah’ı kabul edip hakikatin yolunu tutmak ve iman etmek zorundasınızdır. Ya da batıdan bizlere giydirilmeye çalışılan izm’lerin delirten gömleklerini giymek zorundasınızdır. Burada üçüncü bir yol yoktur. Mecburi iki yön vardır.

İnsan benimsediğı manevi kimliği ile hakikat yolunda bir şahsiyet kazanmaktadır. Bu noktada Cemil Meriç’in de söylediğı hakikatin tarafı olmak aynı zamanda bir şahsiyete sahip olmakla eşdeğer görülmektedir. Meriç’in taraf tutmayan insandan

kastı, hakikat olmayanın peşinde koşanlardır. Bu bakımdan hakikatin peşinde koşmayanlar da bir bakıma şahsiyetsiz bir biçimde taraf tutmaktadırlar. Hakka kulluktan vazgeçip, kula kulluk eden kimselerin tek hakikati köleliktir. Şahsiyetlerini ayaklar altına almışlar ve yaratılış gayesini unutmuşlardır. Doğrunun, iyiliğin, gerçeğin ve vahyin yolundan uzaklaşarak, kendi hür iradeleriyle menfaatlerin tarafı olmuşlardır. İnsanı yücelten ve ona şahsiyet kazandıran ahlak anlayışını ve yaptıklarının sorumluluğunu alma erdemini görmezden gelmişlerdir. Hakikatin yerine gerçek anlayışını koyup kendilerini dünyevileştirmişler ve materyalist bir zırha bürünmüşlerdir. İnsanın kendi eliyle kendine yaptığı, Allah'ın dediğı gibi esfelesafilin yapan bir anlayıştan başka bir şey değildir. Bunun yerine inşa edilmesi gereken mahlûkatın şerefli olmaya çalışmaktır. Bu yol ise Cemil Meriç'in de dediğı gibi hakikatin, Allah'ın bizlere sundukları ilahi yolun kendisidir. Hz. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar gönderilen din İslam'dır. İslam, Rabbimizin bizlere yaratılışımızın gayesini, amacını ve uyulması gereken tüm kuralları ilahi yolla aktardığı bir dindir. Sadece akilla idrak edilemez, aynı zamanda kalp ile de iman edilmesi gereklidir.

Batı dünyasının bizlere ezberletmeye çalıştığı düşüncenin aksine görülmeyenlere de iman etmektir. Başta bizi yaratan Allah'a iman etmek, sonrasında yarattığı meleklerle iman etmek, gönderdiği kitaplara iman etmek, gönderdiği elçilere iman etmek, ahiret gününe iman etmek, kaza ve kadere iman etmek, hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine iman etmek batı dünyasının gerçekliğinin karşısındadır. Bizim amentümüz bizim hakikatimizdir ve bu hakikat dolayısıyla bizler bir şahsiyet kazanırız.

Muhammed İkbal AKAGÜNDÜZ - 9/B

Hakikatin Tarafı

“Taraf tutmayan insan, şahsiyeti felce uğramış insandır. Ben tarafım, hakikatin tarafıyım.”

Cemil Meriç dil ve sosyoloji alanıyla ilgili büyük çalışmalar yapmış bir yazardır. Onun bu sözü birçok meseleye ışık tutmuştur diye düşünmekteyim. Taraf tutmak; bir konuyu, davayı, meseleyi ya da kişiyi desteklemek anlamına gelir. Ancak sadece bu terim anlamından ibaret değildir taraf tutmak. Mesela “taraf tutmak” için hayatının doğru tarafını seçmek de denilebilir.

İnsan doğduğunda ailesi hayatın hangi tarafını seçtiyse ona göre yontular diyebiliriz. Bazı insanlar ise tarafını yıllar sonra belirler. Kimisi ise hayatlarına belli bir yön, şekil vermez ve taraf tutmaz.

Cemil Meriç; sözünde taraf tutmayan insanın felce uğramış olduğunu belirtmiş. Felce uğramak; insanın durağanlaşması, hareketsiz kalması ya da algılarının kapalı olmasıdır. Bu sonlu dünyada taraf tutmak çok mühim ve büyük bir konudur. Biz Müslümanlar olarak İslâmı seçerek bir taraf tuttuk. Çünkü bizim, evreni bir düzen, ahenk ve ölçü çerçevesinde yaratan bir yaratıcımız var. Bizlerin ise yaratıcının verdiği nimetlere karşı şükretmesi gerek. Şükür; Allah’a duyulan minneti ve şükranı dile getirme yöntemidir. Allah’a yaşamımızda her an şükretmeliyiz. Taraf tutmayan insanlardan bazıları şükrediyor ama başka şeyler aracılığıyla. Zaten bu yüzden bir taraf tutmuş sayılmıyorlar. Onlar hakikati hayatlarında görüyorlar ama inanmıyorlar.

Hakikat nedir? Hakikat; bir işin doğru, gerçek tarafıdır. Hakikat neden inananlar için İslâmdır ya da İslâm olmalıdır? Çünkü İslâm, diğer dinlere göre kitâbı (Kur’an) hiç bozulmamış ve gönderilen son dindir. İslam kelime anlamıyla Peygamber efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v) tarafından yayılan ve Kur’an-ı Kerim’de içeriği bulunan din, Müslümanlık anlamına gelmektedir.

Dünyada her insanın belli başlı ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaçlardan biri de inanç, inanma ihtiyacıdır. Ama her insan inanma ihtiyacı içinde olduğunun farkına varamıyor ya da arayış ihtiyacı hissetmiyor. Yaşamlarında tarafsız olmayı tercih ediyorlar. Tarafsızlık sözcüğü zaten biçimce de bir şeyden “yoksun” anlamına gelmektedir. Tarafsızlık kelimesi “eylemsizlik” kelimesiyle yakın anlamlı denilebilir. Çünkü tarafsız insan eylemsiz, eylemsiz insan tarafsızdır. Yani hiçbir tepki, davranış ve eylem göstermeyen kişidir. Kötülöklere, haksızlıklara eylemsiz kalsaydık bizim halimiz ne olurdu?

Pasif kelimesi de tarafsızlık ve eylemsizlik kelimelerine anlam olarak benzemektedir. Taraf tutmayan insanlar, hayatta bir tarafı olmayanlar bu ilahi

dünyada hayata karşı pasif, eylemsiz ve dünyada olanlara karşı tepkisiz bir duruştur. Nitekim bu sözlerin ardından; *“Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgâr yardım etmez”* diyen Montaigne’in sözünü hatırlatmadan geçmek istemem. Bizler, Müslüman tarafımızla, hedefimizi hakikate çevirenlerden olmalıyız...

Peki, biz neden büyük bir sorumluluk alarak Müslüman olduk? Hiçbir şey yapmadan olaylara tepkisiz kalabilirdik. Bizi böyle güzel yaratan yaratıcı; bir davayı savunmamız için ve bu uğurda İslam’a ve dolayısıyla da “O”na kulluk etmemiz için yaratmıştır bizleri. Biz her gün genişleyen evrenin içindeki dünyada çok şükür taraf seçtik. Böylece büyük ve mühim olan bu sorumluluğu Müslümanlar olarak sahiplendik.

Hakikat; biz inanlar için İslam iken, gözlerine perde inen, inancı felce uğrayan tarafsız insanların, bırakın hakikati, hayatın bile farkında olmadıklarını düşünmekteyim. Hakikatin bize verdiği bazı işaret ve mesajlar vardır. Mesela bize, sizi yaratan bir yaratıcının olduğunu, ona şükretmemiz gerektiğini söylüyor. Ayrıca olanlara karşı pasif durmamamız, eylemsiz durmamamız gerektiğini vurguluyor hakikat. Biz bu cihanda yaşayan Müslümanlar olarak gerçeği ve hakikati bulmaya çalışıp araştırma yapıp bize verilen iradeyi doğru kullanıp doğru yolu bulup seçersek bu ahenk içerisinde oluşturulan cihanda bir taraf seçmiş oluruz. Son olarak; bizler, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)’in ümmeti olarak sonu gelecek olan bu evrende bir tarafız. Çok şükür ki hakikatin tarafıyız.

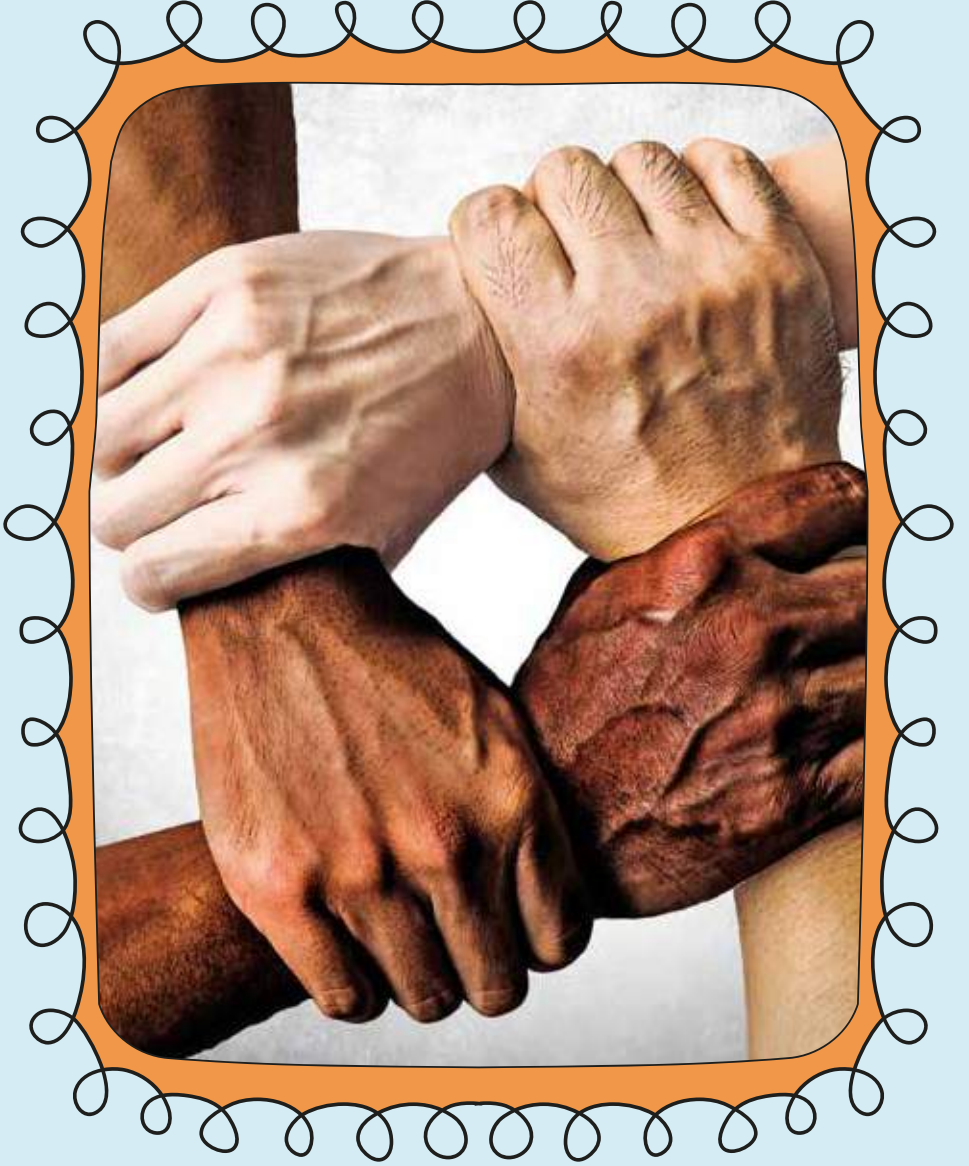
Asude SARI - 9/B

İrkçılık

İrkçılık, dünya üzerinde yıkıcı bir etkiye sahiptir. İrkımızın ne olduğu, rengimizin, dinimizin ne olduğunun aslında hiçbir önemi yoktur. Bu psikolojik bir değişim olarak bile görünebiliyor. Siyahi çocukların teller arkasından beyazların girebildiği parklarda oynayan beyaz çocukları izlediği zamanlar, otobüste siyahinin beyaza yer verme üstünlüğü olduğu veya hayvanat bahçesinde hayvanın yanına siyahi bir kız çocuğunun konuğu zamanlar vardı. Kendilerine barış sunarken diğerlerini esir eden insanlardı. İnsanın kendini başka herkesten üstün görmesi büyük bir hastalık değil de nedir?

Örneğin Fransa'da turistlerle bile kendi dillerinden başka bir dil konuşmayan insanlar, Türkiye'deki Suriyeli vatandaşlarla ilgili tartışmalar, dünyanın dört bir yanında aslında yapılan bu ırkçılık toplumsal olarak hepimizi etkilemekte. İnsanın kendi ülkesini milletini sevmesi kadar doğal bir şey gerçekten yok. Fakat kendilerini üstün görüp başka milletleri sevmeyen, yok gören toplumlar sadece yok olmaya muhtaç ve acizdir. Dünya üzerinde büyük etki yaratan, yeni bir çağın başlamasına sebep olan ve hala dünya üzerinde etkisi devam eden Fransız İhtilali'nin başlama sebebi de sınıfçılık yani ırkçılık değil miydi? Aynı ülkede yaşayan biri yönetilen diğer yöneten olmak üzere iki taraf vardı. Fransız kraliyet ailesi ve fakir halk. Kraliyet ailesinin kendini halktan soyutlayıp fakir halkı köle gibi çalıştırıp kendisinin refah içinde yaşaması fakir halkı sinirlendirmişti ve Kraliçeye halk ekmek bulamıyor efendim dediklerinde o zaman pasta yesinler demesi aslında bir çok şeyin özetiydi.

Hayatımızda empati yapmayı, bir başkasının özgürlüğünü kısıtlamadan yaşamayı veya hoşgörü ile yaşamayı becerebilsek belki daha yaşanabilir bir dünya kılabilir kendimize. Martin Luther'in dediği gibi biz insanoğlu "Kuşlar gibi uçmasını, balıklar gibi yüzmesini öğrendik fakat çok basit bir sanatı unuttuk; Kardeş gibi yaşamayı..."

Hatice ÖZTÜRK - 11/A

His ve Duygu

Hislerimiz,
Yaşanan olaylarda duygularımız,
Aslında insanın iç sesi
En büyük öğretmenidir.
Her duygu
Her his büyütür
Acı, hüzün, keder,
Sevinç, mutluluk, heyecan,
Heves ve stres
Her biri ona daha çok şey katar.
İnsanı bir öğretmenmişçesine yetiştirir.

Nida Nur KAYABAŞI - 9/A

İstanbul'um

Doğan güneşin turunculuğu ile
Denizin maviliğindeki yakamoz ile
İstanbul'um.

Uğruna can verilmişlerdenim
Yine de verilmemişim
İstanbul'um

Üşüten bir kar ile
Isıtan bir güneş ile
İstanbul'um.

İkiye bölünmüş birim
Dünya'nın ortasındaki alemim
İstanbul'um.

İhanetlere uğramış birisiyim,
Yalnız ama kalabalık birisiyim
İstanbul'um.

Fikret ACAP - 9/B

İyi Geceleer İstanbul

Bir yıldız kaydı İstanbul semalarında...

22.kattaki odasından, yatmadan önce son bir kez dışarıyı seyretmekte olan küçük bir oğlan çocuğu gördü bunu. Kocaman gülümsedi ilkin. Sonra bir dilek tutması gerektiğini anımsadı, gözlerini kapattı yavaşça; bu gece kimsenin üşümemesini diledi bu şehirde...Aynı anda bir ateş yandı ıssız sokakların birinde, gülümsedi yaşlı adam üşümeyecekti bu gece.

Üst üste yığılmış ders kitaplarının arasında bir anlığına olsun başını kaldırdı genç kız, derin bir nefes aldı ve bir kez daha inandı kendine. Avrupa'nın en büyük havaalanının karanlık pistine kocaman bir uçak yumuşak bir iniş yaptı, yorgun birer gülümseme yayıldı iki pilotun da yüzüne.

Evlerin nerdeyse birbirine değdiği caddelerin birinde 20 yıldır elinden düşürmediği, düşüremediği süpürgesiyle bir kez daha süpürdü çöpçü adam, aynı kaldırımını, kim bilir kaçınıcı kez. Biraz ötede dükkanının kepenklerini indirdiğinde bakkal amca, ayağının dibinde mırılayan yavru kediyi fark etti. Biraz oynadıktan sonra evine doğru yürüdü sessiz adımlarla.

Elleri cebinde hızlı adımlarla son vapura yetişmeye çalışan kırmızı saçlı kız, nereden geldiğini bilmediği piyano sesleri duyuyordu. Bu, bugün duyduğu en güzel ses olmalıydı. Tuşlara basmaktan parmaklarını hissetmiyordu genç piyanist. Bu kocaman eski piyanonun başında kim bilir ne zamandan beri oturuyordu. Odanın neden bu kadar soğuk olduğunu anlamaya çalışırken pencerenin açık kalmış olduğunu fark etti. Pencereye doğru yürüdü. Buradan deniz ne kadar da güzel görünüyordu. Dışarıda tek başına yürüyen birisi vardı. Biraz daha dikkatli bakınca bu kişinin saçlarının gecenin karanlığında bile ayırt edilebilen kırmızı renkte olduğunu fark etti. Oysaki, dünya onun için saatlerdir siyah ve beyazdı. Bir köpek sürüsü ağlayarak geçti arka sokaklardan birinde ve bir bebek ağlamaya başladı korkarak, annesinin kollarının sıcaklığını hissedince sustu ancak.

Anadolu Yakası'nın en güzel yalılarından birinde ihtişamlı bir davet veriliyordu o sıralar, dalgaların eşliğinde. Her şey özenle hazırlanmış ve ışıldıyordu adeta. Yalının yukarı katlarında kocaman odasında kaybolan yapbozunun parçasının yatağının altından çıkardı minik kız ve kocaman parladı gözleri. Kapısını tam dört defa kilitlediğinden emin oldu yaşlı kadın. Bastonunun yardımıyla yavaş yavaş odasına doğru yürüdü. Bu kaçınıcı yalnız gecesiydi? Artık uyumalıydı yeşil gözlü

çocuk. Ama kitabın sonunu çok merak ediyordu. Dayanmalıydı biraz daha.

Fenerini henüz yarısı tamamlanmış inşaata doğrulttu bekçi adam. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Oysaki az önce bir ses duyduğuna emindi. Ve filmin en heyecanlı yerinde elektrikler kesildi sokağın başındaki evde. Annesi anlattığı masalı bitiremeden bir çocuk daha uyuyakaldı.

Metrobüs seferleri bu gece için de sona erdi.

Yavaş yavaş söndü ışıklar.

Kitaplarını kapattı çocuklar.

Perdeler çekildi.

Kayalıklara birkaç genç daha oturdu dalgaları hissetmek için.

Galata Kulesi, Kız Kulesi' ne iyi geceler diledi uzaktan.

Ve bir yıldız daha kaydđ İstanbul semalarında...

Enise Ahsen KARADAĞ - 10/A

Kalbinin Sözsini Dinle

Sadece güzel bir kariyer, ev, araba ve ayaklarımızın üzerinde durmak istediğimiz bu dünyada bir şeyler unutupmuşuz gibi. Kendimizi, etrafımızdakileri, belki bir daha yakalayamayacağımız güzel anları. Herkes böyle olmayabilir ama çoğu kişi böyle. Bir şey anlatıldığında sonra deyip es geçenler, şimdi işim var deyip başka şeylerle ilgilenenler veya ortaya başka konuları koyup karşı tarafı susturanlar bunlar belki de duyabileceğimiz önemli şeyleri kaçırmamızı sağlayan davranışlarımız ama biz bunları düşünmeyip sadece kendi geleceğimiz, kendimiz için bir şeyler yaptığımızı düşünüyoruz ama aynı şekilde kazandıklarımız kadar da kaybediyoruz bu hayatta. Hani bazen bir anı geri getirmek isteriz de getiremeyiz ya aslında bu o anları bize güzel bir şekilde değerlendirmeyip kaybettiğimiz gerçeğini gözler önüne sunmuyor mu? Veya o anı gerçekten güzel değerlendirdiğimiz sevdiklerimizle eğlenip mutlu olduğumuz gerçeğini bu hayattaki tek önemli gerçeğin sadece kariyer, ev, araba olmadığını hayatımızda bunlar dışında da önemli şeyler olduğunu sevdiklerimiz, bizi sevenler yapmaktan hoşlandığımız aktiviteler gibi sayamayacağım birçok şeyin olduğu bu hayatta sadece kendimizi bir şeye bağlamak sizce de kendimize yaptığımız bir haksızlık değil mi? Eğer kendimizi gerçekten düşünüyorsak bazı şeyleri hakke diyorsak bu kısıcak hayatımızda kendimize bazı şeyleri layık görmeliyiz. Bu hayatta aslında sadece başkalarına karşı değil kendimize karşıda kötülük yapıyoruz sadece bunu görmüyoruz. Bir başkasına yapmadan önce aslında önce kendimize yapıyoruz kötülükleri ve yorgun hissediyoruz. Bunun hincını da başkalarından çıkarıyoruz. Etrafımızda bununla ilgili pek çok örnek var. Mesela en başta bir çocuk yeni konuşmayı öğreniyor ve öğrendiği şeyleri anne ve babasıyla paylaşmak istiyor ama annesi ve babası onun söylediklerini dinlemeyip o an yaptıkları iş ile ilgilenmek için ya bir çizgi film açıp çocuğu televizyon karşısına oturtup susturuyorlar ya da ellerine telefonu verip oyun oynatıp o çocuğu böyle oyalıyorlar. Daha sonra 3-4 veya daha küçük yaşlardaki çocuklar hiçbir şey bilmeden o akıllı telefonun tüm ayarlarını uygulamaların nasıl kullanıldığınıyla alakalı her şeyi biliyorlar. Aslında biz ne kadar zararlı olduğunun bile bile bazı davranışlarla hem kendimizi hem sevdiklerimizi sırf bazı işlerimiz için tehlikeye atıyoruz. Bencilliği ilk önce başka insanlara değil kendimize yapıyoruz. O çocuğu iki dakika dinlersek bir şeyler kaybetmeyiz. Sadece biraz daha düşünceli olmamız gerekiyor bazı konularda. Bu kısa hayatta kendimizi de düşünüp sevmeli sevdiklerimizle en önemlisi de belki kendimizle vakit geçirmeliyiz.

Yaren KOCA - 10/B

Kayan Yıldızlar

Baktım sonra gökyüzüne
Saydım yıldızları gözlerimle
Kaydı yıldızlar hayatımızdan
Unuttuk dilek tutmayı aklımızdan
Bazen de yıldızlar bakar
İnsanlar kayar hayatımızdan

Aleyke DEMİRCİ - 9/A

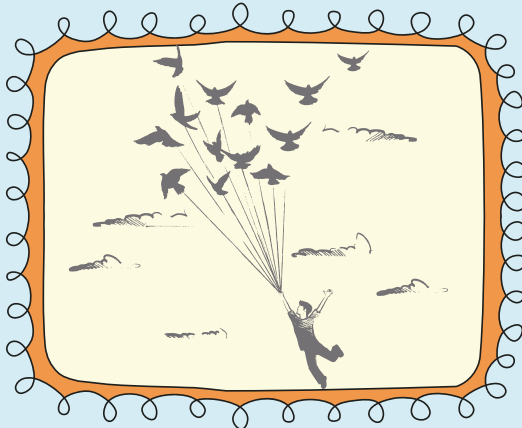

Özgürlüğü Hisszet

Bu başlığı bu denemeye biraz sorgulayarak ve aslında benim için negatif bir yönü de olduğunu göstermek için seçtim. Bu negatifliği açıkladıktan sonra huzur bulduğum tarafı da açıklamak için bir giriştir negatiflik. Tıpkı bu dünyada ölüm ve doğumun olduğu gibi.

Koşmak beni özgür hissettiriyor en azından ben öyle düşünüyorum. Peki gerçekten özgür hissediyor muyum? İşte sorgulayıcı negatiflik. Bu denemeyi ne hakkında yazsam acaba diye düşünürken aslında koşarken hissettiğim huzurda bir pürüz gördüm. Aslında koşarken bile o gün etkilendiğim şeyler, bu hafta yapmam gerekenler, çevremdeki olaylar, insanlar hakkımda ne düşünürler, gelecek ve geçmiş... İşte bu düşüncelerle kendime koşmak için başlangıç işaretini verdiğimde hissettiğim huzurun içinde kulak tırmalayan fısıltılar, geçmiş ve geleceği gördüm düşüncemdeki acaba olan kısımda. Ama anladım ki koşarken hissettiğim “pozitif” olarak adlandırabileceğim hisler “negatif” leri bir sineklik gibi önlediği için beynimdeki düşünce sinekliğini kaldıgınca sadece negatiflikleri gördüm.

Bu sineklik kapalıykenki hislerimden bahsetmeye geldi sıra. Koşarken rahatlığı, nefesimdeki kısılmanın verdiği histen sonra umursamadan devam etmemi, hislerimi hissetmeyi, saçlarımın saçılmasını, hissederek koşarken terlemenin verdiği garip duyguyu, karşıya bakmayı ve bunların hepsini yaparkenki yüzümdeki pembeliğin içindeki tebessümümü hissediyorum.

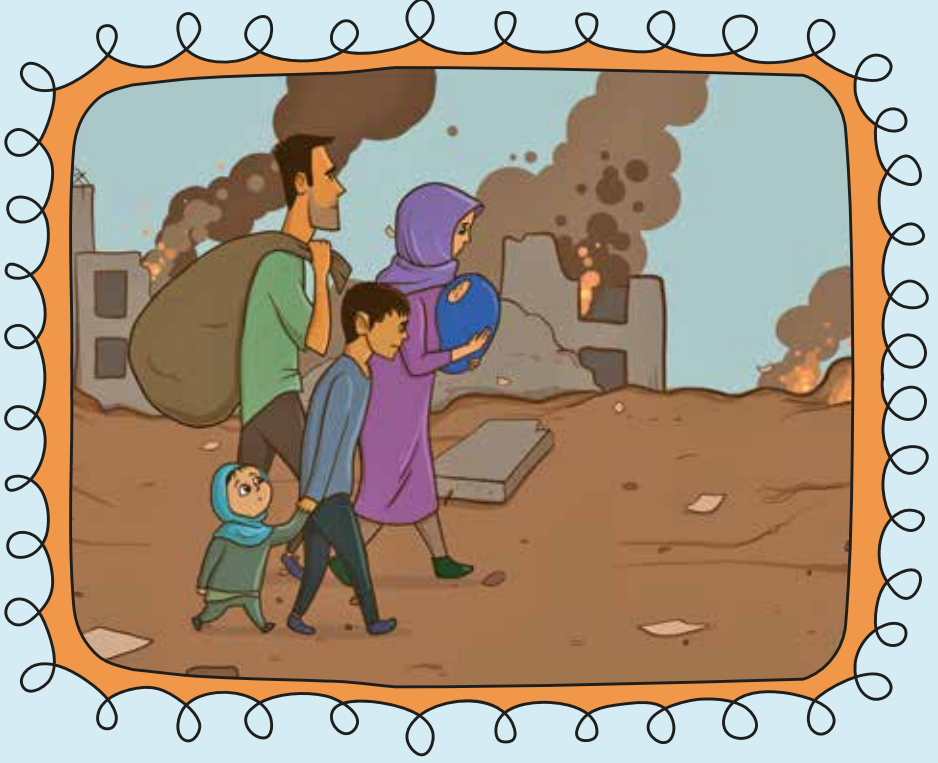
Zehra AKKOYUN - 11/B

Masum Canlar

Bu hayatta güçlü ve zengin olabilmek için her şey yapılar hale geldi. Şuan öyle bir konumdayız ki insanlar sırf para ve güç için birbirlerine kıyıyorlar. Devletler arasında da aynı şey geçerli, biri birinden üstün olduğunu iddia ediyor ve bunu kanıtlamak için masum insanları öldürüyorlar. Bu olay çoğunlukla Müslüman ülkelere karşı yapıyor. Örneğin; Suriye, Filistin gibi yerlerde bu olaylar günümüzde çok net bir şekilde görülüyor.

Kendini dünyanın sahibi sanan ve böyle şeyler yaparak adeta bunu kanıtlamaya çalışan bir takım devletler ve arka planında da bu tarz olaylarla ilgilenmiyormuş gibi davranarak aslında ne düşündüklerini ve ne yapmaya çalıştıklarını bilmediğimizi zanneden devletler var. İşte bu devletler saman altından su yürüterek, başkalarına verdikleri emirlerle onları güçlü gibi göstererek onların sırtlarından büyümeye çalışan ve herkesin kendileri gibi düşünüp kendileri gibi yaşamasını isteyen kalplerini ve beyinlerini dünya malıyla doldurmuş devletlerdir. Gözleri başka hiçbir şey görmez. Attıkları bombalarla helak olan veya kıtlıkta açlıktan, susuzluktan ölen o masumları göremezler. Çünkü onlar merhametten yoksundur. Güç ve para hırsı gözlerine adeta bir sis bulutu gibi inmiş ve onları kör etmiştir.

Tabii ki biz de bütün suçu onlara yığarak kenara çekilip olan biteni izleyemeyiz. Tepkimizi ortaya koyup onlara karşı çıkmalıyız ve onları engellemeye çalışmalıyız. Yoksa masum canlara kıyılmaya devam edilecek.

Rümeysa Nur ÖZCAN - 11/B

Neden Mutsusuz?

Günümüzde toplumun büyük çoğunluğu kendisini mutsuz olarak görüyor ve mutsuz olduğunu ifade ediyor. Genelde de mutsuzluğun nedeni oldukça basit oluyor. Sevmediği işi ya da sevmediğini zannettiği işi yapan haliyle kendini mutsuz zannediyor. Peki madem herkes kendini mutsuz zannediyor ise bunun nedeni nedir? Bunun cevabı da aslında gayet basit “Hep daha fazlası için çaba göstermemiz”.

Eskiden insanların günümüze göre daha mutlu olmalarının sebebi de budur diyebiliriz. Bir oyuncağı bile olmayan çocuklar en ufak bir hediyeden bile mutlu olabiliyorlardı. Eskiye kıyasla günümüzde ise insanların sahip olabilecekleri şeylerin sayısı oldukça fazla. O zaman bu problemi nasıl çözeceğiz? Yaşam tarzımızı eski zamanlardaki gibi düzenleyerek mi? Tabi ki de hayır ama kısmen evet.

İnsanın mutlu olabilmesi için yeniliğe ihtiyacı vardır. Ancak kendini buna ne kadar alıştıırırsa bu iş o kadar da maliyetli olmaya başlar. Bu yüzden kendimizi ufak şeylerden hoşnut olmaya alıştıırmalıyız. Hep maddi yönden mutlu olmak yerine maneviyata da yönelmeliyiz. Bence uzun vadede mutlu olmanın en iyi yolu bu.

Konuyu şöyle özetleyebiliriz, hiç parası olmayan insan mutsuzdur ama en ufak hediyeye mutlu olabilecek insandır. Ancak bu insan paraya alıştıırsa artık paradan da mutlu olmayacaktır. O yüzden bu insanın asıl mutlu eden şeyin para değil, paraya sahip olan kişinin düşüncesi olduğunun farkına varmalıdır.

Recep Talha HERUZ - 9/B

Normal Olmak

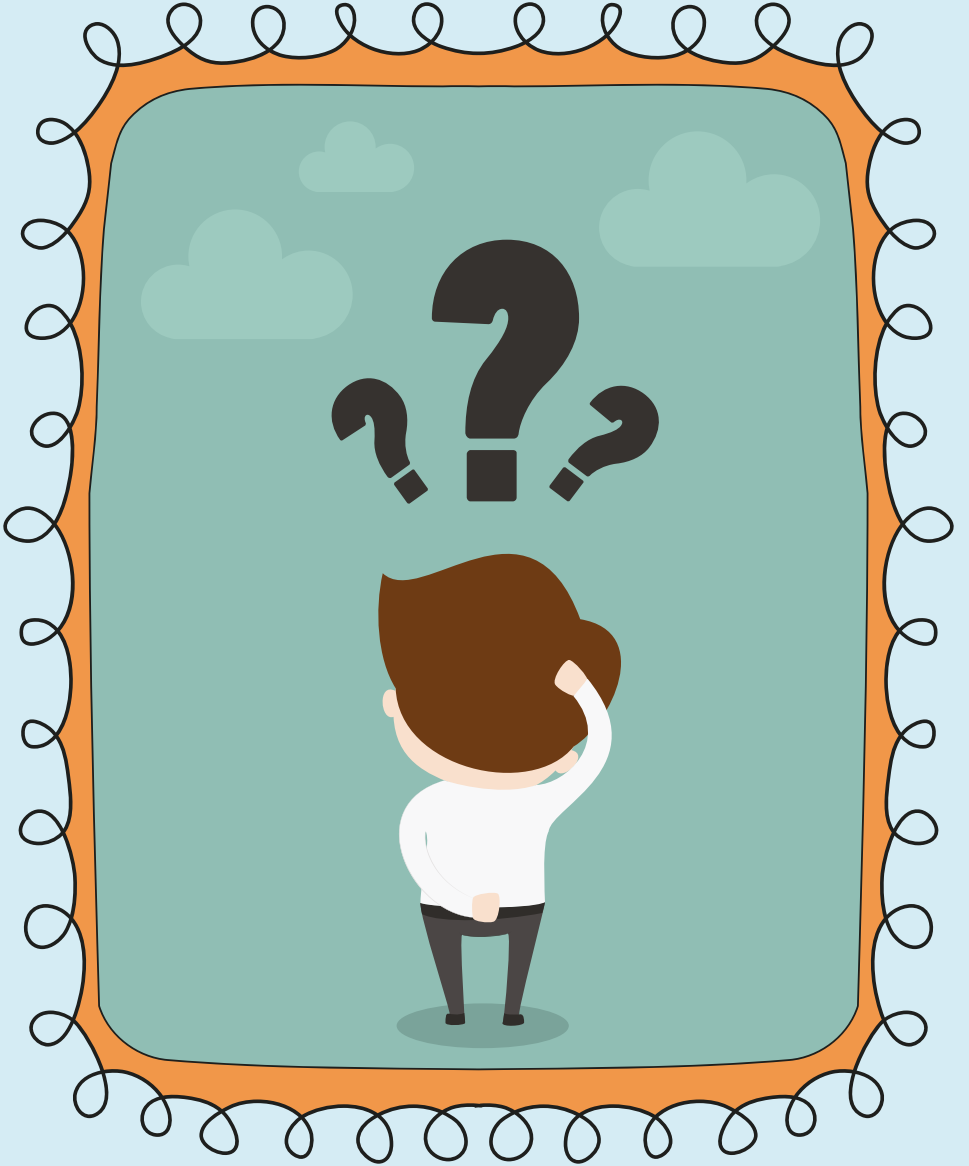
Onu kontrol etmeye çalışırken aslında onun beni kontrol etmeye başladığını anlayamadım. Sürekli bir şeylere takılı kalıp mükemmel olmasının sağlamaya çalışırken hayatım renkten yoksun bir hale geldi. Her yer karanlık ve ben önümü göremiyorum. Nereye gidiyorum ben? Bu yolun sonu var mı ve ben o sonu bulabilecek miyim?

Hatalarımız bizi başarıya götürür değil mi? Neden böyle hissediyorum? Neden hatalarımızın geri dönüşü yok gibi davranılıyor?

Tek başıma yaşamak isterdim. Kendin için yaşamanın, bir şeyleri kendin için yapmanın rahatlığı tatmak istiyorum. Hiçbir şeyi istediğim için yapamıyorum. Gerçi ne istediğimi de bilmiyorum. Zorunluluklar insanı çok yoruyor. Hayatımızın tamamında kendimize ayırabileceğimiz zamanı arıyoruz. Okul hayatında mümkün değil. Çalıştığımız zaman da öyle. Ne zaman bu sistemin içinden çıkıp düşünmeye zaman ayırabileceğiz? Gerçekten mutlu olduğumuz kaç an var? Mutluluk neden ulaşılması bu kadar zor bir duygu? Belki de bize mutluluğun bir yol olduğunu değil de hedef olarak öğrettikleri içindir. Başarı mutluluk getirir mi yoksa başarı yolunda mutluluğu bulursak mı gerçekten mutlu oluruz? Mutluluğu insanların ne dediklerini umursamadan sevdiğim şeylerle ilgilenirken buldum. Ama biz insanlar acımasızız. Her şey hakkında bir yargımız mutlaka var. Kendi hayatımız için yargılar önemlidir. Ama başka birinin hayatı için kesin bir şekilde konuşmak çok acımasız değil mi?

Düşünmek. Hem insanı rahatlatan hem de çıldıracaktım gibi hissettiren bir görüş. Düşünmek dış dünyanın insan zihnine yansımaları olarak tanımlanıyor. O yüzden hem rahatlatan hem de rahatsız eden bir şey.

“Tek ihtiyacım olan kendim, biliyorum. Ama neden kendimle kaldığım zaman yalnız hissediyorum.” Belki de kendimi tanımadığım ve bulamadığım için. Gerçekten ne severim ben? Ne mutlu eder beni? Ne üzer mesela? Kimim ben? Gerçekten bu dünyada olmayı hak edecek biri miyim?

Berin ÖZSARAÇ - 10/B

Öğrenciliğin Akan Nehri

“Ben birine bir şey öğretemem sadece düşünmesini sağlarım”

Sokrates

Öğretmenler de öğrencilerine bunu yapmaya çalışır. Düşünmeyi sağlar, öğrenciler öğrenmek ister ve düşünürler ise her şeyi öğrenebilirler ama bilinen bir teknoloji gerçeği vardır. Öğrencilerin en sevdiği şey teknolojidir. Teknoloji öğrencileri teknoloji eğlencesi ile sanal gerçekliğin içine çeker ve gerçek dünyadan uzaklaştırır. Öğrencilik döneminde kimse ne okumayı veya okulu sever büyümek ister veya teknolojik oyunlar oynamak veya teknolojinin eğlencelerinden faydalanmak ister. Ebeveynler ise çocuklarının okumasını, çalışıp iyi bir geleceğe sahip olmalarını ister. Öğrencilik ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite hayatıyla büyük bir hayat okyanusuna dökülen bir nehir gibidir. Ebeveynlere bu nehrin akış sürecinde en çok iş düşen zamanları ise lise bölümüdür. Sokrates başka sözünde” Eğitim kıvılcım yakmaktır boş kabı doldurmak değildir.” der. Atalarımız da “Ne ekersen onu biçersin.” demişlerdir. Bu iki sözden yola çıkarak öğretmenler öğrencilere okulu sevdirmeye ve bir şeyler öğretmeye çalışır. Öğretmen faktörü işin içine girince denklem tamamlanmış olur ve böylece hayatın merkezine, insanın kalbine etki eden bir eğitim anlayışını taşları yerine oturmuş olur.

Ahmet DİNÇ - 9/B

Öğrenciliğin Takvim Yaprağı

Öğrencilik, kişinin yetişkin birey olduğu zamanda o kişiye bir meslek kazandırmasını sağlar. Çünkü insan öğrencilik zamanlarında kendini geliştirir, bilgi dağarcığını zenginleştirir.

Bazı zamanlar karşımıza küçükken okula gitmeyen veya gidip de derslerine çalışmayan insanlar çıkar. Ve bu insanlarla olan sohbetlerimizde keşke küçükken okula gitseydim veya keşke derslerime daha fazla çalışsaydım diyerek pişmanlık duyuyorlar. Ne yazık ki iş işten geçmiş oluyor ama öğrencilik zordur ama büyüyünce iyi bir meslek sahibi olunca bunun meyvesi alınıyor. Aslında öğrencilik bitmeyen bir yolculuktur. Çünkü hayatımızın her yerinde okumak, yazmak ve çalışmak vardır. Mesela yaşlılar Kur'an-ı Kerim'i okuyor ve bu kutsal kitabı öğrendiği için okuyor. Yani okumak doğumdan ölüme kadar bir şekilde hayatımızda yer alıyor. Başlıkta öğrenciliğin takvim yaprağı var ve şimdi biraz bu takvim hakkında konuşalım. Bu takvimle doğarız, büyüz, orta yaşlara geliriz bu evrelerde takvimde zaman öyle çok olur ki, bunun sebebi ise insanın öğrendiği bilgilerin bol ve taze olmasıdır. Yavaş yavaş yaşlanma evresine gelinir ve bu evreden sonra insan ölür. Yaşlanma evrelerinde de bu takvim çok canlı olur, çünkü ömrü hayatı boyunca okumuş, yeryüzüne inen ilk ayette İkra sözünü yerine getirip Allah'ın emrini yerine getirmiş olur. Ölünce ise o takvim yaprakları biter zaman biter, ama ardında bıraktđı tek şey okuyup büyük adam olması ve Allah katında böyle büyük bir eser bırakmasıdır.

Ubeyd BÖLÜK - 9/A

Paylaşılmaayan Yalnızlık

Hiç yolda yürürken yanınızdan geçen birine selam vermekten çekindiniz mi? Ya da tanımadığınız insanlar hâl hatır sorduğunda, olması gerekenden daha büyük bir mutluluk duyduğunuz oldu mu? Aslında yapılması gereken şeyler neden bizi bu kadar dolu duygular içinde bırakıyor?

Bulduğumuz çağda hem insanlık hem millet olarak birbirimize karşı sergilediğimiz tutum nedeniyle, yalnızlık ve özgüven eksikliği gitgide artmakta. Topluluk karşısına çıkamıyor, kalabalık yerlerden kaçıyoruz. Güç durumda kalanlara yardım etmeye bile çekiniyor, insanlar ne der, ne düşünür diye ruhumuzdakileri dışarı aktaramıyoruz. Gitgide içe dönük birine dönüşüyoruz. Peki... neden? Bunu durduramaz mıyız? Ne demiş Herakleitos; “Değişmeyen tek şey değişimin kendisidir.” Yani; gerçekten istersek bu durumu en kötü ihtimalle birkaç kişiyle de olsa yenebiliriz. Gördüğümüzde selamlaşarak, ufak tebessümler göstererek, gününün nasıl geçtiğini sorarak... aslında fark etmeseniz bile bir insan sizin sayenizde o anlık da olsa mutlu hissetti. Kötü zamanlarında yanında olunacağını, güzel haberleriyle beraber sevinebileceği birileri olduğunu biliyor. Ve gösterdiğimiz şeylerin karşılığını verecek, aynı şekilde size de destek olacak belki de.

Hepimiz kendimize özgü sınavların içindeyiz. Dara düştüğümüzde uzanacak bir yardım eli istiyorsak, aynı şekilde empati kurarak biz de yardım etmeliyiz. Destek olmak denince akla ilk olarak işin maddi mi yoksa manevi tarafı mı geliyor sizce? Kişiden kişiye değişiyor tabii. Fakat hiçbir zaman elimizden gelecekleri küçümsememeliyiz. Ummadığımız minik bir hareketimiz karşıımızdaki insanın gününü güzelleştirebilir, tuttuğu defterine not olarak düşebilir ya da aklının köşesine kazanabilir. O yüzden çekinmeyelim, utanmayalım. Yarın sabah hep gördüğümüz ama konuşmadığımız o komşumuza “Günaydın.” diyelim. Önünden geçtiğimiz dükkândaki esnafa selam verelim. Farklı hayatlara, değerli sözler hediye edelim. Küçük görünen şeyler büyük anlamlar taşıyabildiği gibi, derin izler de bırakır. İyiyi ya da kötüyü, güzeli ya da çirkinini, gerekliyi ya da gereksizi bir kenara koyalım ve bugün anlamlı bir şeyler yapalım. Eminim ki sizde en az karşı taraf kadar hoşnut olacaksınız. Hayatınız, çevrenizdekilere umut ve sevinç dağıtmanın coşkusuyla değişecek. Suretlerde gördüğünüz tebessümler ruhunuzu besleyecek. İçinizde büyüyen sıkıntılar, üzüntüler hafifleyerek yerini huzura bırakacak. Bütün bunların bir sınama oluşunu, verdiğimiz tepkilerin, aldığımız kararların, seçtiğimiz yolların hepsinin birbirlerinin parçaları gibi birleşeceklerini, sonunda yaptıklarımızın meyvesini

alacağımızı unutmamalıyız. Şimdi...yaşamlara iz bırakmak ister misiniz? Birçok şeyi değiştirebileceğimize inanıyorum ve inanmaya devam etmek istiyorum. Ufak kitleler halinde başlayarak bu amacımızı ilerletebilir, minik jestlerle büyük şeyler başarabiliriz. Bu konunun üstünde bu kadar durmamın sebebi deneyimleyerek yaşıyor olmamdır.

Başkalarının mutluluğuyla mutlu olabilmenin, sevindirdiğin için sevinmenin tadını herkesin çıkarmasını isterim. Çünkü; şu zamana kadar gerçek hislerimi bu şekilde yansıttım. Yazımı Nâzım Hikmet'in bir şiiriyle bitiriyorum;

24 EYLÜL 1945

En güzel deniz:

henüz gidilmemiş olandır.

En güzel çocuk:

henüz büyümedi.

En güzel günlerimiz:

henüz yaşamadıklarımız.

Ve sana söylemek istediğim en güzel söz:

henüz söylememiş olduğum sözdür.

Merve Günseli GÜNEY - 10/A

Son Bilet

Kuşlar gibi özgür olmak ister misin
Ya da ufuklara yelken açmak
Bu düşünce aklını çalmışsa adeta
Derdine derman olan
Son bileti sakın kaçıрма

Buraları terk edip nerelere gideceksin
Mazide kalan istikbal sancağı olan köyüne mi
Âtî zamanın tumturaklı gökdelenlerine mi
Yoksa şimdinin müstesna acı dolu günlerine mi

Hangi birinin bileti saadet-i ebedidir.
Hangi biri saadet-i dareyne denktir.
Senin kurtuluşun işte o son bilettir.

Senanur ÜSTÜN - 9/A

Tevâzu

Mütevazılık, alçak gönüllülüktür. Alçak gönüllülük; insanlardan daha üst mertebede olunsa bile ya da insanlar seni öyle görseler dahi senin onları kendinle aynı seviyede görmendir.

“Başın göğse yükselse halkını yıldız bil.” Eski bir Uygur atasözüdür. Bizim Peygamber Efendimiz de (s.a.v) çok alçak gönüllü, çok mütevazı idi. Öyle ki arkadaşlarıyla otururken gelen bir kişi; “Muhammed hanginiz?” diye sormuş. Çünkü bir lider bir peygamber olmasına rağmen yüksekten bakmıyor ya da daha farklı giyinmiyordu. Kendisi Allah’ın en sevgili kulu olmasına rağmen, günahsız olmasına rağmen; kendisini diğer peygamberlerle hatta sıradan insanlarla aynı mertebede görmekteydi.

Günümüzdeki hangi lider, hangi kişilik, hangi insan böyle düşünüyor. Kendisini halkıyla eşdeğer görüyor. Ben daha zekiyim, daha başarılıyım, daha bilgiliyim ya da daha güçlüyüm ifadeleri herkesin dilinde döner olmuş durumda. Biri gelir polisin, amirin ya da her neyse birine bir şey söyler “sen kiminle konuştuğunun farkında mısın” ya da biliyor musun diye önce bir küçümserler sonra “senin biraz aklın başına gelsin” derler. Neden? Çünkü kanunlar, kurallar onların elinde. Onların sözü geçiyor. Kimse de kafasını kullanıp demiyor ki “sen kim oluyorsun da bize emir verip duruyorsun.” Neden demiyor? Neden kimse sorgulamıyor? Modern hayat bizi kolaylığa sevk ediyor. Bu yüzden sorgulamamaya başlıyoruz. 15 Temmuz’u hatırlatmak isterim. Kimse sorgulamayınca insanlar, askerler “hayır” demeyince kimse “neden?” diye sormayınca az kalsın vatan elden gidiyordu. Tatbikat denilip kandırılan, sonradan kandırıldığını anlayanlar da oldu ama bilerek hainlik yapanlar da oldu maalesef. İşte orada da Türk milleti devreye girdi. Şükürler olsun ki vatan bizimdi, bizim olarak kaldı. O gece adeta destan yazıldı. Sivil halk; göğsünü siper etti namlulara. Ortalık adeta savaş alına dönmüştü. Askerler kendi halkına ateş ediyordu. Bu ne büyük zalimlikti. Ama halk biliyordu “inanıyorsanız üstünsünüz” dediğini Rabbinin. Onlar da imanla durdular namluların, kurşunların önünde. Bu acı ve uzun gece, sorgulamamız gerektiğinin deliliydi. Sorgulamaz isek neler olacağını gösterdi bize 15 Temmuz gecesi. O gece bir delildi bu milletin imanına, inancına. Kimse mütevazı olmayınca, herkes kendini üstün olarak görünce, başka insanları önemsemeyince, askeri kuvveti milletin, halkın gücünden üstün görüp, milleti ezmeğe çalışınca, başarısız oldular.

İnsanın aciz olduğunu, tek ve Hakk olanın yüce Allah olduğunu o gece gördü tüm dünya. Dünyadaki bütün gözler bu milletin üzerinde, bütün ümitler Türk

halkına bağlanmış durumda. Herkes bir ışık bir yardım bekliyor. Mazlumların kapısı, kurtuluşu olmuş durumda Türkiye. İşte bu sebeplerden, bu zorunluluklardan ötürü çalışmalıyız. Neden? Çünkü su uyur düşman uyumaz. Neden? Çünkü eğer biz sahip çıkmaz isek bu vatana başkaları göz diker. O sebeple sırtımızdaki yükün ağırlığını ve kıymetini anlamamız kavramamız gerek. Bugün insanlar mütevazı olsalardı eğer dünya bugün bu halde olmazdı. İnsanlar açlıktan ölmezlerdi dünyanın her yerinde dakika başı savaş olmazdı. Analar gözü yaşlı, çocuklar sakat kalmazdı. Suriye’de, Irak’da, Filistin’de, Yemende, Çeçenistan’da, Abhazy’da, gerçi Abhazy cumhuriyeti kuruldu ama onlarda çok mücadele etti ve dünyanın belki de adını bilmediğimiz birçok yerinde savaş var. Ne acı ki hepsi Müslüman ülkeler. Hep Müslümanların gözü yaşlı, hep Müslümanlar acı çekiyor. Neden hep Müslümanlar? Neden Müslümanlara eziyet ediliyor? Allah’a iman ettikleri için mi? Ya da namaz kıldıkları için mi? Aralarında bu sebepler de olabilir ama bence Müslümanların iki dünya inancı var. Yahudilerin ise başka dünyaları yok, o yüzden bu dünyaya dört elle birden sarılıyorlar. Aslında biz de unutuyoruz öbür dünyanın hesap dünyası olduğunu. Aslında bizim de bu dünyaya sekiz elle birden sarılmamız lazım. Çünkü yaptıklarımızın karşılığını öteki dünyada alacağız. Ne ekersek onu biçeceğiz. Yani mütevazılığın önemi aslında çok büyükmüş. Mütevazı olmak lazımmış. Ama elbette yeri geldiğinde topraklarımıza sahip çıkmasını bileceğiz. Yani yerine göre davranmak gerek. Peygamber efendimizin de savaşları unutulmamalı elbet.

Sonuç olarak sadece bizim mütevazı olmamız yetmez bunu başka insanlara da aktarmamız gerek. Ancak bu sayede bir yere varabiliriz. Belki bir umut olabiliriz. Savaşları bitirebiliriz.

Bismen BASAL - 9/A

Türkiye Aşığı Ben

Yeşillikteki ağaca, yerdeki taşa
Gökteki maviye, doğadaki huşuya
Daldaki kuşa, duvardaki boyaya
Türkiye'ye aşığım ben

Toprak için ölene , vatan için öldürene
Çocuklar için çalışıp , evini geçindirene
Bilim için canla başla çalışana
Türkiye'ye aşığım ben

İstanbul'daki Rumeli'ye ,Bursa'daki camiye
Van'daki kediyeye , Kars'taki askere
Zonguldak'taki emekçiye
Türkiye'ye aşığım ben

İbrahim Baran DENİZ - 9/B

Yağmurun Elleri

Yağmur, bulutlardan su şeklinde yağın yağış biçimidir. İnsanlar ve diğer canlılar, onunla yaşam bulur. Bize verilen en büyük nimetlerdendir. Yağmurun düştüğü yer anında yayar kokusunu, huzurunu. Yağmur yağarken sizin de düşündüğünüz şeyler var mı?

Yağmur genelde birçoğumuzu rahatlatır ya da düşünceleri ile içimize hapseder. Ben ikisini de yaşıyorum. Kimi zaman her şeyden kendimi uzak tutarak ıslanmaya gidiyorum. Sessiz, sakin ve harika toprak kokusu. Bunun kadar güzel bir duygu var mı ki? Kimi zamanda konuyu alıp başka yerlere taşıyorum. Düşünüyorum, yağmur suyu Allah (c.c)'ın bir hikmeti değil mi? Bu sayede fazlasıyla ihtiyacımız olan suyu karşılıyor. Bazen ise o kadar şiddetli bir rüzgâr ile karşımıza çıkıyor ki. O zaman düşünüyorum. Ne ile cezalandırılıyorz ya da bu bize bir uyarı mı? Düşünceden düşünceye dalan bu konu epeyce düşünmeyi kapsıyor. Bitkilerin, hayvanların ve daha birçok canlının ihtiyacını karşılıyor. Aslında cansız varlıklara da etkisi var. Ölen varlıkları bile yağmur yıkamıyor mu?

Son olarak şunu söyleyebilirim ki bizleri bir düşüncenin ucundan alıp başka bir ucuna götüren yağmur, neden bize o iki uç arasındaki kısa mesafeyi buldurmuyor? İnsanların bu konuya pes ederek düşünerek değil de merak ederek araştırması mı gerekir?

Sema AYDIN - 11/B

Yalnızlık

Yalnızlık, bazen bir dosttur, bazense bir düşman.
Güzel bir dağ manzarasıdır kimi zaman.
Kimi zaman ise uçurumun kıyısında bir kayalık.
Fakat kim karar verecek bunun ne olduğuna?
Sen mi, yoksa seni bu hale getiren mi?

Bunun cevabı basittir halbuki.
Sevdiğinden ayrılmışsındır, üzer, yıkar seni.
Bir iki yüzlüden kurtulursun, içini bir hoşluk kaplar.
Buna karar veren sensindir aslında.
Hangi manzarayı görmek istiyorsan onu görürsün.

Yalnızlık tuhaftır, tek başına gezegen,
O gezegeni içindekiler ya yeşertir, ya soldurur.

Mahir Emre AKDOĞAN - 9/B

Zaman Sorunu

Hayatımızda değerdendiremediğimiz birçok şey vardır. Bunlardan birisi de zamandır. Bu sorun haberlerde olmasa da çoğu insanın gündemindedir.

Bahsettiğim sorunu sorun yapan bazı unsurlar vardır. Bu unsurlar arasında ilk sıralarda trafik unsuru gelmektedir. Trafik diye adlandırdığımız sorun aslında kendiliğinden oluşan bir şey değildir. Onu oluşturan bizizdir. Nasıl ki bir yılanın zehrinin önlenmesi için aynı yılanın panzehrine ihtiyaç duyuluyorsa trafik sorununu da çözmek biz insanların elindedir. Bu sorunu ortadan kaldırmak için neler yapılabilir diye gözden geçirirsek en basit çözüm yolunun bir arabada tek kişi seyahat etmesi yerine toplu taşımanın tercih edilmesi gerektiğini düşünüyörüz. Böylece sadece trafik sorunu çözülmeyecek aynı zamanda insanların tanışmalarına, muhabbet etmelerine ve ülkenin ekonomik olarak daha az tüketmesine vesile olmuş olacağız.

Ahmet Yasin İLHAN - 9/B

Gökyüzünę Bakış

Gökyüzü bizim olmasın biz gökyüzünün olalım.

Unutma maviye aşıkken sevemezsin siyahı...

Gökyüzü: her şiire, her yazıya, her resme, her duyguya konu olan geniş bir alan ve kavram. Neden gökyüzü bu kadar çok şeye konu olur hiç düşündünüz mü? Düşündüğümde gökyüzünün birçok şeyi içinde barındırdığı aklıma geldi. Mesela gök gürültüsü... İnsan da sinirliiyken gürlemez mi mesela? Ya da ağlamaz mı insan mutsuzken? Güneşin doğuşu; kar yağdıktan sonra benzemez mi acılarımızın ardından gelen mutluluklara? Bence insan kendini gökyüzüne benzettiği için bahseder gökyüzünden birçok eserinde.

Mesela neden Sezai Karakoç gökyüzü olmayı değil de gökyüzünün olmayı istemiş olabilir? Bir yerde okumuştum; “Her ne kadar hep orada ve aynı dursa da gökyüzü, her an keşfe açık bir ibretler sahnesidir.” diye. Acaba Sezai Karakoç da bu ibretler sahnesinde olmayı istemiş olabilir mi? Bu sahnede rol almayı belki de... Ya da keşfetmek istemiş olabilir mi o keşfe açık olan sahneyi? Belki de gökyüzünü sevmeyi değil de gökyüzü tarafından seilmeyi istedi. Çünkü herkes sever gökyüzünü ama gökyüzü sever mi herkesi? Sezai Karakoç’u özel kılacak olan da buydu belki. Gökyüzü tarafından seilmek... Gökyüzüne baktı ve bir kez daha âşık oldu maviye. Belki de her baktığında umut doldu içi. Tam pes etmişken baktı gökyüzüne ya da tam siyaha âşık olurken baktı.

Neden onca renk arasından maviye âşık oldu peki? Siyah, mor, pembe, sarı, kırmızı, turuncu, yeşil, beyaz varken neden mavi? Belki de mavi bahsediyordu ona tüm renklerden. Sonuçta bulutlar da kararıyordu. Kar yağıyordu beyaz renginde ya da bulutlar da beyaz değil miydi zaten? Gökkuşağı barındırmaz mıydı moru, turuncuyu, kırmızıyı, sarıyı?

Kısıtlamamış şair kendini. Tek bir renge kapatmamış ruhunu. Sadece bir renge âşık olmuş olabilir ama zaten o rengin bulunduğu gökyüzü de barındırmamış mıydı bütün renkleri? Kendini gökyüzü kadar geniş tutan biri var ortada. Kendini gökyüzünün olmaya adanmış biri hem de. Gökyüzü tarafından seilmeyi ummuş biri. Gökyüzünü sevmeyi sıradan görmüş ama aynı zamanda gökyüzündeki maviye âşık olmuş biri. Ufkunu açık tutan biri.

Bir şey vardı Sezai Karakoç ile gökyüzü arasında. Çünkü kimse gökyüzüne olan

hislerini bu kadar güzel ifade etmemiştii bana göre. Hem maviye âşık olup hem siyahı sevmemek... Hem bu kadar kararsızlığı hem de bu kadar netliği barındıran bir söz değil mi sizce de?

Peki neden şair siyahı sevemediğimizi vurgulamıştı? Yani neden maviye aşıkken sevmiyorduk siyahı? Ne vardı siyahta? Siyah ile maviyi bu kadar zıt ve özel kılan şey neydi? Belki de mavi onun için sabahtı siyah ise gece. Ya da mavi (sabah) onun için pozitiflikti siyah (gece) ise negatiflik ve karamsarlık hissettiriyordu ona. Pozitifliği severken negatiflik istememişti belki de. Siyahı (geceyi veya negatifliği) maviye âşık olduğu için sevmemesi hayatında yer vermediği anlamına mı geliyordu? Mesela birini sevmiyor olabilirsiniz ama aynı zamanda o kişiyi sürekli görüyor da olabilirsiniz. Sevmemeniz hayatınızda yer vermediğiniz anlamına gelmiyor. Tamam maviye âşık olmuş sevmemiş siyahı aşıkken maviye ama tamamen çıkarmamış bence siyahı hayatından sevmiyor diye.

Bakmış. Uzun uzun bakmış gökyüzüne. Belki de bakmış ve bulutları bir şeylere benzetmiş. Bakmış ve ıslanmış belki. Ya da dilini dışarı çıkarıp kar tanesi yakalamış. Gözleri bakmasa bile o güneşin parlaklığına gökyüzüne bakıp bakmaya çalışmış belki de. Uzanıp çimenlere boş boş bakmış olabilir de. Sadece göç eden kuşları da izlemiş belki. Ya da uçurtma uçurmuş o koca alanda.

Đoku

Realist paradigmaya göre, devletleri elinde tutanların amacı güçtür. Dolayısıyla diğer güç odaklarının bağımsız kalmaması gerekir. Bu nedenle onları çevrelemek ve hatta yutmak gerekir. Bu oyunda, dünya hâkimi olarak imparatorluk kurmak nihai hedeftir. Bu bazılarını, insanların “emperyal hayvanlar” oldukları düşüncesine kadar götürmüştür. (Larsen, 1979: 98).

Roma İmparatorluğu’nun mirası argümanı üzerine kurulan Avrupa Birliği hep bu üç ülke tarafından ele geçirilmek istenmişçesine farklı şekillerde savaşılmıştır. Avrupa’nın birleştirilmesi hareketi tarihte üç defa silah zoruyla yapılmak istenmiştir. Hepsisi de sonunda savaşa dayanmıştır.

Bu hakimlik düşüncesinin sonucu olan planlarda tüm ülkelerin olduğu gibi Türkiye’nin yeri hem siyasi hem jeopolitikal bakımdan büyük bir yer tutmaktadır. Avrupa’nın kendi içindeki ama tüm dünyayı etkileyen bu güç mücadelesi bazı ülkelerin içinde büyü değişimlere neden olmuştur. Türkiye’de bu süreçlerde arada kalan ve dayatılan değişime ayak uydurmak zorunda kalan ama ne değişebilmiş ne de tam olarak değişememiş ülkelere biridir.

Bengisu YARTAŞI - 11/B

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

“
KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM
”

YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir | Sancaktepe | Bahçeşehir | Çekmeköy

444 82 00 | yenidoguokullari.com